

عدالت خودکامه : محاکمه محبوسین گوانتانامو و بگرام در افغانستان

گذارشی از دفتر اولویت برای حقوق بشر (HRF)

اپریل 2008

موسسه اولویت برای حقوق بشر به این عقیده است که احترام حقوق بشر و حاکمیت قانون در زمینه تامین مقام و مرتبه که شایسته هر انسان است کمک مینماید و باعث ریشه کن سازی استبداد، بنیاد گرایی، نادرستی و خشونت میگردد.

موسسه اولویت برای حقوق بشر از افرادی حمایت مینماید که در معرض خطر قرار دارند: پناهنده گانی که از ترس تعقیب فرار مینمایند، قربانیان جرایم ضد بشریت و سایر تخطی ضد حقوق بشری، قربانیان تبعیض، کسانی که حق شان تحت نام امنیت ملی کشور تلف شده است و بالاخره مدافعین حقوق بشر که بخاطر دفاع و حمایت از حقوق بشری سایر افراد مورد هدف قرار میگیرند. این گروهها اغلباً نخستین قربانیان نا امنی اجتماعی میگرددند؛ برخوردی که در اجتماع با ایشان صورت می گیرد خود نماینگر سرکوبی ایشان در جامعه میباشد. موسسه اولویت برای زنان بخاطر جلوگیری خشونت بر علیه این گروه ها و مطالبه عدالت و حسابدهی برای نقض حقوق اساسی اینوع گروه ها فعالیت مینماید. موسسه اولویت برای حقوق بشر یک نهاد اهل عمل و موثر میباشد. این نهاد حتی در سطوح بلند پالیسی سازی ملی و بین المللی از ایجاد تغییرات مثبت حمایت و پشتیبانی مینماید. ما از طریق محاکم داد خواهی مینماییم. ما از طریق مطبوعات سطح آگاهی و درک مردم را ارتقاء می بخشیم. ما در میان آنانیکه از نظریات و دیدگاه های مختلف برخوردارند اتحاد ایجاد مینماییم، و بالاخره ما مردمان را برای اقدامات عملی بسیج مینماییم.

موسسه اولویت برای حقوق بشر یک نهاد بین المللی غیر انتفاعی میباشد که مقر آن در نیو یارک و شهر واشنگتن دی سی ایالات متحده امریکا موقعیت دارد. برای حفظ استقلالیت ما هیچ نوع کمک های مالی حکومت را نمی پذیریم.

امتنانیه

این راپور توسط سحر محمد علی همکار ارشد برنامه "قانون و امنیت موسسه اولویت برای حقوق بشر تحقیق و تحریر گردیده است. این راپور توسط کیون لینگن ویرایش شده است. نظریاتی نیز از طرف مورین بایرنس، گبر رونا، دیورا کولسن و دیون چفی در این راپور ارائه گردیده است. ملیسیه کوین در زمینه تحقیق این راپور نیز همکاری نموده است. چارلی بد گود من و سوفیا رحمان در زمینه بازخوانی و ساراگرام در زمینه تهیه این راپور همکاری نموده اند. علاوه نظریات و تبصره های از آقای جان اتان هاروتس موسسه یک جهان تحقیق نیز گنجانیده شده است. در زمینه ترجمه داکتر فاروق صمیم همکاری نموده است.

موسسه اولویت برای حقوق بشر می خواهد از تمام آن عده افرادی که در زمینه تهیه این راپور با ما همکاری نموده اند ابراز سپاس و امتنان نماید. ما بخصوص از خانواده های زندانیان اسبق گوانتانامو و یک تن از زندانیان اسبق بلاک دی که داستان خود را با ما در میان گذاشت ابراز تشکر مینماییم. همچنان می خواهیم از موسسات حقوق بشر افغانستان و یکتعداد زیاد مسئولین افغانی و امریکایی که در زمینه تهیه این راپور ما صحبت کردند تشکر نماییم.

همچنان می خواهیم از نهاد های چون law firm Dechert LLP، مرکز حقوق اساسی، بنیاد جی ای اچ تی، صندوق وجهی جان مرک و Open Society Institute, and The Overbrook Foundation ابراز سپاس و امتنان نماییم.

این راپور در وب سایت موسسه اولویت برای حقوق بشر بطور رایگان موجود است:
www.humanrightsfirst.org ادرس وب سایت:

فهرست مندرجات

1	خلاصه موضوع
4	بازداشتگاه های گوانتانامو و بگرام
4	روابط ایالات متحده آمریکا و افغانستان در ارتباط محبوسین
7	بلاک (د) پلچرخ
7	شرایط زندان
7	ملاقات های فامیلی
9	محاکمه محبوسین گوانتانامو و بگرام
9	نقش ریاست امنیت ملی در تحقیقات
9	شهود و مدارک
11	مشاهده طرز رسیده گی محاکم به قضایا
12	نگرانی های طرز العملی در اجراءات محاکمه
13	استفاده از شواهد جبری
14	کمبود ترجمان هنگام محاکمه
15	نتایج و سفارشات
17	ضمایم
17	اصطلاحات
17	فرمان ریاست جمهوری 2008
17	رپور تحقیق
19	سفارشات بورد بررسی جنگجویان دشمن
19	موافقتنامه منتشره گوانتانامو سال 2003
20	قانون جرایم علیه امنیت داخلی و خارجی 1366
30	قانون اجراءات جزایی موقت برای محاکم
33	پاورقی ها

در مورد این گزارش:

دفتر اولویت برای حقوق بشر پژوهشی را در ماههای جنوری - فبروری سال 2008 در کابل راه اندازی نمود و آنرا توسط مطالعات دیگری در نیویارک پیگیری کرد. این دفتر مصاحبه های را با فامیل های زندانیان عودت کننده از زندان گوانتانامو، متهم بلاک D، وکلای مدافع، مقامات دولت افغانستان به شمول دادستان ها (خارتوالان) و قضات و مقامات سفارت ایالات متحده در کابل اجرا نمود. اولویت برای حقوق بشر، همچنان از جریان دو محاکمه در کابل نظارت نموده و اسناد ارائه شده را مورد بررسی قرار داد.

خلاصه موضوع:

"چشمانم را بستند، دستانم نیز با ولچک بسته بود و پاهایم در سطح هواپیما زنجیر شده بودند. هواپیما از گوانتانامو بلند شده و در بگرام نشست نمود. زمانیکه ما رسیدیم آنها چشمانم را باز نمودند و از من تصویر برداری کردند. دانستم که در بگرام افغانستان استم زیرا زمانی درینجا بودم... دوباره چشمانم را بستند و مرا به پل چرخ انتقال دادند... نمیدانم کی از ما استقبال نمود ولی من تکلم زبان دری را شنیدم. ما داخل رفتیم... آنها چشمانم را دوباره باز نمودند... بعداً من یک سرباز اردوی ملی افغانستان را دیدم" مصاحبه دفتر HRF (اولویت برای حقوق بشر) با یکن از رها شده گان زندان گوانتانامو، کابل- 30 جنوری 2008 (او از خاطرات برگشتش از گوانتانامو به افغانستان حرف میزد).

زندانیان زندان گوانتانامو در خلیج کیوبا با چشمان بسته و دستان ولچک زده به میدان هوایی بگرام در شمال افغانستان انتقال داده شده و توسط ایالات متحده به مقامات دولت افغانستان تحویل میگردند. بعد از سالیان متمادی در حبس و بدون رعایات اصول قانونی، ایالات متحده آمریکا تصمیم اتخاذ نمود که تداوم زمان محبوسیت ایشان در نزد مقامات این کشور دیگر الزامی نیست.

هرچند تقاضا های متعدد از جانب مقامات بلند پایه آمریکایی به شمول رابرت گیتس وزیر دفاع، کاندولیزا رایس وزیر امور خارجه، کاندیدای انتخابات ریاست جمهوری اعم از جمهوریخواهان و دیموکراتان صورت گرفته است، برگشت این زندانیان به کشورشان کاملاً عاری از مخاطره نیست. از سال 2007 به این سو، افغانانی که به دولت افغانستان تحویل داده میشوند به اساس اتهامات وارد شده به آدرس ایشان از جانب ایالات متحده تحت بازجویی و محاکمه قرار میگیرند، اما نسبت نبود شواهد کافی برای این اتهامات بازرسی جزایی ایشان نه تنها موافق به معیار های بین المللی نبوده بلکه حتی به دور از معیارهای عادلانه محاکم افغانی میباشد.

تا زمان تهیه این گزارش، از تعداد مجموعی 200 زندانی افغان در سال 2002 در گوانتانامو فقط 30 تن ایشان هنوز در آنجا زندانی اند و به همین منوال انتقال زندانیان به کشور های متبوع ایشان تعداد مجموعی محبوسین زندان گوانتانامو را از 750 نفر رقم بلند آن به 280 نفر کاهش داده است، اما با آنهم به تعداد 600 نفر محبوسین در بازداشتگاه نظامی بگرام (BTIF) در افغانستان بسر میبرند.

تسهیل برگشت زندانیان به کشور متبوع ایشان یکی از گزینه های بستن بازداشتگاه گوانتانامو و دیگر توقیف خانه های ایالات متحده آمریکا بشمار میروند، اما انتقال این زندانیان باید مسؤلانه عملی گردد. این گزارش مقدمات توافق شده میان ایالات متحده آمریکا و دولت افغانستان راجع به برگشت زندانیان افغان در بازداشتگاه های آمریکایی- اعم از گوانتانامو و بگرام- را که به مقامات افغان غرض محاکم جنایی ایشان تحویل داده میشوند مطالعه مینماید. به اساس مصاحبه های مستقیم، بررسی اسناد محاکم، ارزیابی جریان محاکمه در کابل، این گزارش چگونگی متهم شدن زندانیان افغان را تحت قوانین افغانستان به اساس اتهامات وارده برایشان و مدارک کمی که از جانب مقامات ایالات متحده تهیه گردیده است ارائه مینماید.

درماه آپریل سال 2007، بازداشتگاه ملی افغانستان (ANDF) در زندان پل چرخ که در حومه کابل واقع است شروع به فعالیت نمود که در داخل کشور مشهور به بلاک D است. اعمار این بازداشتگاه به حمایت مالی دولت ایالات متحده به منظور نگهداشت و محاکمه محبوسین گوانتانامو و بگرام تحت قوانین رایج توسط مقامات افغانستان صورت گرفته است. تصمیم اینکه مقامات افغانی محبوسین را محاکمه نماید در واقع نمایانگر رد فشار های مقامات آمریکایی بالای مقامات افغان در مورد توقیف این محبوسین انتقال یافته " جنگجویان مخالف" تا یک مدت نا معین است، چنانچه این کار در بازداشتگاه گوانتانامو و دیگر توقیف خانه ها عملی میگردد. برخلاف، توافقنامه میان مقامات افغان و آمریکایی به امضا رسید که به اساس آن دولت افغانستان زندانیان انتقال یافته را در محاکم افغانستان مورد محاکمه قرار میدهد.

تا زمان تهیه این گزارش، بقول مقامات دولت افغانستان، بیشتر از 250 محبوسین که قبلاً در گوانتانامو و بگرام بسر میبردند به بلاک D انتقال یافته اند. بیشتر از 160 تن ایشان به مقامات عدلی غرض محاکمه راجع گردیده و اتهامات علیه بقیه زندانیان تحویل یافته تا هنوز نهایی نشده است. این زندانیان تحت قوانین افغانستان به اتهامات خیانت و تخریب ملکیت دولت الی تهدید به امنیت ملی بازداشت میگردد. جریان محاکمه این زندانیان از 30 دقیقه الی یک ساعت دوام مینماید و متهمین به اساس اصول مقررات به مدت 3 الی 20 سال زندان مجازات میگرددند.

دفتر اولویت برای حقوق بشر از دو جریان محاکمه نظارت نموده و شواهد را که اساس قضاوت محاکمه را ارائه مینماید ملاحظه کرد. هر دو قضایا عاری از شواهد موثق و با اعتبار برای اثبات اتهامات بودند. شواهد ارائه شده شامل ذیل بودند:

- شرح مختصر از شرایط بازداشت در نخست در محاکمه توسط دادستان یا قاضی قرائت میگردد؛

- تصویر را که مقامات ایالات متحده آمریکا از مواد منفجره و یا تفنگی که اتهاماً حین بازداشت از مظنون دریافت نموده اند بدون کدام شاهد و یا سلسله توقیف پیشکش میدارند؛
- اقرار متهم که توسط ریاست امنیت ملی افغانستان (NDS)، ریاست ملی استخبارات افغانستان و دادستان امنیت ملی دریافت شده است؛ و
- بیانیه از ریاست امنیت ملی با خلاصه از یافته های مبهم؛

بگرام- گوانتانامو دیگری

در حالیکه بازداشتگاه های ایالات متحده آمریکا در گوانتانامو به همگان هویداست، تذکری همانند این برای بازداشتگاه های ایالات متحده در افغانستان- مانند بازداشتگاه نظامی واقع در میدان هوایی بگرام (BAF) یادآوری نمیشود. بازداشتگاه بگرام یکی از بزرگترین کمپ های نظامی آمریکا در افغانستان است. این بازداشتگاه اکنون در تحت نظارت نظامیان آمریکایی دوبرابر بیشتر از تعداد محبوسین گوانتانامو را بدون کدام اتهام یا محاکمه در خود دارد.

به اساس معلوماتیکه توسط قضات، دادستان ها (خارنوالان) و وکلای مدافع ارائه گردید، این دو محکمه تنها یگانه موردی نیست که توسط موسسه اولویت برای حقوق بشر نظارت گردید. مسئولین حکومت افغانستان برای ما خطر نشان ساختند که این دو متهم که محاکمه می گردند مربوط به بلاک دی زندان میباشند. از زمان آغاز محاکمه زندانیان تاکنون 64 نفر از ایشان توسط محاکمی محکوم گردیدند که با معیاری های بین المللی محاکمه منصفانه و عادلانه مطابقت ندارد و در این مدت 17 نفر برائت ذمه ثابت گردید.

در جریان محاکمه شهود وجود ندارد تا در مورد اعترافات متهم شهادت دهد، حتی شاهد برای تقویت اتهام نیز وجود ندارد، و تنها چیزی که در دادگاه ارائه میگردد همان شواهد فزیک میباشند. وکیل مدافع متهم عین بازپرس دادستان از متهم و مطابق قانون افغانستان زمانیکه مامورین ریاست امنیت ملی کشور میخواهند در مورد متهم مدارک جمع آوری نمایند در آن زمان نیز وکیل مدافع متهم حاضر نمیشود. بنا براین وکلای مدافع کشور توانایی به چالش کشیدن مدارک و اسناد ارائه شده توسط دادستان ها را چه در مرحله تحقیقاتی و چه در محله قبل از توپیر محاکمه و یا مطابق حکم قانون در جریان محاکمه ندارند. از اینرو نمیتوانند معلومات و مدارک ارائه شده را از جوانب مختلف مورد بررسی قرار دهند و در رابطه به صحت آن معلومات حاصل نمایند. در حقیقت وکلای مدافع تنها بعد از ختم تحقیقات بالای دوسیه تعیین میگرددند و تنها پنج روز وقت در اختیار دارند تا مدارک و شواهد دولت را قبل از دایر شدن محکمه مرور نمایند. در نتیجه اینکار باعث میشود تا وکیل مدافع متهم نتواند برای اشتراک در محاکمه آماده گی کافی داشته باشد. این نوع محاکمه ها قانون جزایی افغانستان و معیار های بین المللی برای محاکمه عادلانه را نیز نقض مینماید. بالاخره نتایج اینوع محاکمه هر فیصله را که صادر نماید عادلانه نبوده بلکه خود کامه میباشند.

موسسه اولویت برای حقوق بشری از دیر زمان بدینسو در زمینه حمایت از رعایت معیارهای عادلانه و انتقال زندانیان به کشور های اصلی شان کار میکند ولی مشروط بر اینکه مهمین در کشور های که انتقال داده میشوند مورد شکنجه و بد رفتاری قرار نگیرند. در صورتیکه بر علیه کسی کدام مدرک فعالیت جرمی وجود داشته باشد، متهمین باید در دادگاه های محاکمه گردند که مطابق معیاری های بین المللی باشد. در افغانستان محاکمه زندانیان اسبق میدان هوایی بگرام و خلیج گوانتانامو که از ماه اکتوبر سال 2007 بدینسو روی دست گرفته شده است عاری از معیارهای فوق الذکر میباشند.

قابل یاد آور است که در این راپور موسسه اولویت برای حقوق بشر در مورد هیچ نوع بد رفتاری مسئولین حکومت افغانستان با زندانیان اسبق میدان هوایی بگرام و خلیج گوانتانامو که در حال حاضر در بلاک دی زندان پلچرخ محبوس میباشند صحبت نمیکند. علاوه برآن ما از تصمیم حکومت افغانستان مبنی بر بکار گیری سیستم قانون جزایی این کشور در زمینه محاکمه و تثبیت جرم و یا عدم جرم متهمین مذکور را تقدیر مینماییم. بالاخره موسسه اولویت برای حقوق بشر از انتقال زندانیان از حبس منضوی و نا معین امریکا به کشور های اصلی شان حمایت مینماید، جاییکه ایشان میتوانند با خانواده های شان نیز تماس برقرار نمایند و یک روند حقوقی واقعی را بعوض حبس نا معین پشت سر بگذرانند. ولی محاکمه این زندانیان در کشور های شان باید مطابق معیارهای بین المللی منصفانه و عادلانه باشد. ایالات متحده امریکا یکی از بزرگترین تمویل کننده گان روند اصلاحات قضایی افغانستان بوده که در سال های گذشته در زمینه ترتیب مسوده قوانین؛ آموزشدهی و تجهیز نیروهای پولیس، نو سازی و اعمار تاسیسات سکتور قضایی در سراسر کشور؛ و آموزش دهی قضات، دادستان ها و وکلای مدافع در رابطه به عدالت جزایی، حقوق بشر و موضوعات مربوط به حاکمیت قانون مصروف بوده است. در یک گفتگو آقی سفیر توماس سکویچ، هماهنگ کننده برنامه های مبارزه علیه مواد مخدر و اصلاحات قضایی در افغانستان در پاسخ به یک سوال در مورد محاکمه های جزایی در افغانستان گفت، بعضی وقت یک کسی را به ارتکاب یک جرم متهم مینمایند ولی " این بدین معنا نیست که شخص مذکور گناهگار است... برای تثبیت جرم متهم در محکمه به مدارک نیاز است." این اصول باید در زمینه محاکمه زندانیان میدان هوایی بگرام و خلیج گوانتانامو نیز باید بطور مساوی بکار گرفته شود. ایالات متحده امریکا نباید تلاش های خود برای اصلاح سیستم قضایی در افغانستان بخرچ میدهد را بوسیله نقض معیارهای بین المللی محاکمه عادلانه و منصفانه خراب نماید.

حکومت ایالات متحده امریکا که این اشخاص را توقیف و زندانی نموده است، در یکتعداد زیاد موارد، حتی برای سالها زندانی شده اند- و حالا بنظر میرسد که حکومت ایالات متحده امریکا از فعالیت های دادستان های افغانی حمایت می کند و طرفدار توقیف دوامدار این

موسسه اولویت برای حقوق بشر پیشنهادات ذیل را برای حکومت افغانستان و ایالات متحده امریکا ارائه میدارد:

برای وزارت دفاع ایالات متحده امریکا

- فراهم آوری معلومات غیر رده بندی شده برای مسئولین حکومت افغانستان تا در زمینه پیگرد قانونی و جزایی ایشان کمک گردد، و بخصوص:
- ارائه نامهای هر یک از سربازان و پرسونل که در دستگیری هر یک از زندانیان مذکور دخیل بوده اند، نامهای شاهد ها و پرسونل که در هر نوع تحقیقات و بازپرس توقیف شده گان مصروف بوده اند که در نتیجه آن توقیف شده گان اتهامی را که بالای شان وارد شده است را قبول نموده باشند، وزارت دفاع ایالات متحده امریکا سربازان و شاهد ها را باید برای شهادت دادن حاضر سازد، اینکار را میتواند از طریق ویدیو کانفرانس در صورت ضرورت و بمنظور کمک به روند محاکم جزایی افغانستان صورت گیرد؛ و
- ایالات متحده امریکا باید مسئولین حکومت افغانستان تمام بیانات، راپور هاف خلاصه ها، نوت ها یا ریکارد های تحقیقات شخص توقیف شده را بشمول مدارک فزیکتی یا اسنادی که در نزد حکومت ایالات متحده امریکا موجود باشد را در رابطه به هر یک از افراد توقیف شده به حکومت افغانستان انتقال دهد، بشمول یادداشت ها، سلاح ها و مهمات ضبط شده.
- از هر نوع معلوماتی که از طریق احبار، ظلم، برخورد غیر انسانی و خفت بدست آمده باشد نباید بمنظور پیگرد قانونی و محاکمه افراد مذکور توسط حکومت های که متهمین برای شان واگذار می گردد، استفاده گردد.
- برای آنده کسانی که در آینده دستگیر خواهند شد: اطمینان حاصل گردد که واحد های که در عملیات شان افراد ملکی را توقیف مینمایند باید پرسونل تربیه شده و مجهز برای جمع آوری مدارک ابتدایی داشته باشند، تا اطمینان حاصل گردد که توقیف شده گانی که به حکومت افغانستان عرض محاکمه و پیگرد قانونی انتقال داده میشود بطور قانونی مورد تعقیب عدلی و محاکمه قرار می گیرند.
- ایجاد یک مرکز حمایتی حقوقی بمنظور حمایت و پشتیبانی از پیگرد قانونی و محاکمه برحق زندانیان تحویل داده شده از طرف ایالات متحده امریکا به افغانستان.

برای دفتر لوی خارنوالی و ریاست امنیت ملی افغانستان

- مطالبه تمام مدارکی که در نزد مسئولین امریکایی در مورد یک زندانی که به حکومت افغانستان انتقال داده شده است. برای ستره محکمه و وزارت عدلیه افغانستان
- هدایت و رهنمایی قضائیکه پرونده های زندانیانی را که توسط اردوی ایالات متحده امریکا به افغانستان انتقال داده شده اند را مورد بررسی قرار میدهند تا قضات مذکور قانون جزایی افغانستان قانون جزایی و معیاری های بین المللی را برای محاکمه منصفانه عادلانه متهمین بکار گیرند. به ویژه، محاکم افغانستان در این موارد باید اقدامات ذیل را روی دست گیرند:
- باید اطمینان حاصل گردد که وکیل مدافع متهم به تمام معلومات و مدارکی که برای پیگیری و محاکمه متهم لازم میباشد دسترسی داشته باشد،
- برای وکیل مدافع اجازه بدهید تا در جریان تحقیق متهم از طرف مستنطق و دادستان قبل از محکمه حاضر باشد؛
- شاهد ها باید در محکمه حاضر گردند و برای وکیل مدافع باید فرصت داده شود تا در مورد حقانیت شاهد تحقیق و بررسی نماید؛ و
- از اتکا به هر نوع بیان و یا معلوماتی که متهم برای مسئولین حکومت ایالات متحده امریکا و افغانستان ارائه مینماید باید خود داری صورت گیرد مگر اینکه متهم بدون اجبار و با قسم خوردن مطابق قانون جزا و قانون اساسی افغانستان در حضور محکمه اعتراف نماید.

II. محبوسین گوانتانامو و بگرام

ایالات متحده آمریکا به تعقیب حمله خویش بالای افغانستان در اکتوبر سال 2001، بیش از 750 تن را دستگیر و به زندان گوانتانامو در کیوبا انتقال داد. در سال 2007 به تعداد سی و پنج زندانی از گوانتانامو دوباره به افغانستان برگردانده شدند. بیشترین تعداد زندانیان افغان در زندان گوانتانامو 200 تن بوده است که در اپریل 2008 بیش از 30 تن شان در آنجا باقی بودند. بالمقابل در توقیف خانه نظامی ایالات متحده آمریکا در میدان هوایی بگرام بیش از 600 نفر وجود دارند.

ایالات متحده آهسته آهسته بسیاری از زندانیان گوانتانامو را دوباره به کشور هایشان انتقال داده است. در تاریخ تحریر رساله 280 نفر هنوز هم در زندان گوانتانامو زندانی هستند که همه شان بدون محاکمه زندانی شده اند و از محبوس بودن شان پنج تا شش سال میگذرد. اداره بوش بیان داشته است که در نهایت این اداره قصد دارد تا 80 تن از زندانیان گوانتانامو را در پیشگاه کمیسیون های نظامی خویش محاکمه نماید، در حالیکه الی تاریخ تحریر رساله 15 تن متهم گردیده اند و هیچ محاکمه ای آغاز نشده است. بعد از تهاجم آمریکا به افغانستان تعداد کثیری از توقیف شده گان ابتدا در بگرام نگهداری شده و بعداً به گوانتانامو انتقال داده شدند. متعاقب تصامیم ستره محکمه ایالات متحده آمریکا در *Rasul v. Bush, 542 U.S. 466 (2004)* و *Hamdi v. Rumsfeld, 542 U.S. 507 (2004)* که محدود بودن حقوق زندانیان گوانتانامو برای به چالش گرفتن حبس شان در پیشگاه محاکم ایالات متحده آمریکا را تصدیق میکرد، انتقالات از بگرام به گوانتانامو کاهش یافت.

"جنگجوی غیر قانونی دشمن"

ایالات متحده آمریکا جنگجوی غیر قانونی دشمن را قرار ذیل تعریف مینماید: "شخصی که در خصومت ها علیه ایالات متحده آمریکا دخیل گردیده یا بصورت عمدی و مادی از خصومت ها علیه این کشور یا شریک خصومت ها که یک جنگجوی قانونی نباشد (بشمول شخصی که از گروه طالبان، القاعده و یا قوتهای وابسته آنها باشد) حمایت نموده باشد.

اداره بوش چنین ادعا میکند: "جنگجویان غیر قانونی دشمن را میتوان به اساس صلاحیت های رییس جمهور منحیث سر قوماندان اعلی و قوانین جنگ الی اخیر جنگ با خود نگهداشت. این اداره استدلال میکند که محبوس ساختن جنگجویان دشمن از برگشتن آنها به میدان جنگ جلوگیری نموده به این ترتیب از حملات بیشتر جلوگیری شده و ایالات متحده را قادر میسازد تا از طریق بازجویی از آنها به معلومات اطلاعاتی دست یافته و از حملات آینده جلوگیری نماید.

محبوسینی که توسط ایالات متحده به زندانهای بگرام و گوانتانامو فرستاده شده اند برایشان طبق حکم ماده پنجم کنوانسیون سوم ژنیو امتیازات محبوس جنگی داده نشده است. اداره بوش مکرراً اعلان نموده است که اشخاصی که در زندانهای بگرام و گوانتانامو نگهداری میشوند بشمول افراد طالبان از لحاظ کتگوری در ردیف محبوسین جنگ قرار نگرفته بنابراین مستحق استماعات مندرج ماده پنجم نمیگردند. به تعقیب فیصله ستره محکمه در مورد رسول و حمیدی وزارت دفاع به دایر نمودن محاکمات اختصاصی استماعیه وضعیت محبوسین (CSRT) گوانتانامو پرداخت. برای محبوسینی که در پیشگاه (CSRT) قرار میگیرند وکیل مدافع فراهم نمیگردد، تنها خلاصه اتهامات بر علیه شان برایشان داده میشود، و در همه حالات به تقاضای شان مبنی بر آوردن شهود از بیرون برای اثبات بی گناهی شان جواب رده داده میشود. همچنان (CSRT) ها شهود سری را که برای متهمین نشان داده نمیشود نیز بررسی میکنند. ایالات متحده آمریکا بوردهای بازنگری اداری (ARBS) را نیز تأسیس نموده است تا همه ساله وضعیت جنگجوی دشمن را که برای محبوسین از طرف CSRT تعیین میشود، بازنگری نمایند.

طبق سیستم کاری محاکماتی حکومت ایالات متحده آمریکا، برای زندانیانی که به بگرام انتقال داده شده اند یک کمیسیون مرکب از پنج افسر نظامی آمریکا تشکیل میگردد که به حیث مورد بازنگری وضعیت جنگجویان دشمن (ECRB) در ظرف 75 روز بعد از توقیف و بعد از آن در هر شش ماه یکبار وضعیت توقیف شده گان را مرور میکنند. این مورد میتواند پس از بررسی شهود و مدارک به اساس اکثریت آراء نظریات خود را پیرامون وضعیت فرد توقیف شده به فرمانده عمومی یا قائم مقام وی پیشنهاد نماید. قسمت اعظم شهود و مدارک برای مورد بازنگری وضعیت جنگجویان دشمن از پرسونلی که در دستگیری فرد توقیف شده اشتراک داشته اند جمع آوری میگردد. مدارکی که از طرف این مورد بالای آن اتکا میگردد شامل "گواهی کسانی که در دستگیری و بازجویی شخص دخیل بوده اند" میشود. فرد توقیف شده نه در مرحله ابتدایی و نه در بازنگری های شش ماهه در پیشگاه مورد بازنگری وضعیت جنگجویان قرار داده میشود.

روابط ایالات متحده آمریکا و افغانستان در ارتباط با محبوسین

اردوی ایالات متحده با تاسی از اعلامیه مشترک همکاری های ستراتیژیک ایالات متحده آمریکا و افغانستان بالای محبوسین تحت توقیف خود در افغانستان اعمال کنترل میکند. با این حال در متن این اعلامیه مشترک هیچ نوع صلاحیتی در مورد عملیات توقیف افراد برای ایالات متحده آمریکا در افغانستان داده نشده است. این سند در مورد این موضوع صرف وضاحت ذیل را دارا میباشد: "قوای نظامی ایالات متحده آمریکا که در افغانستان فعالیت میکنند به میدان هوایی بگرام و سهولت های آن و نیز به سایر تسهیلات در مناطق دیگر به

اما این اعلامیه در مورد عملیات های توقیف افراد از جانب دولت افغانستان چنین صراحت دارد: "با افزایش توانمندی دولت افغانستان . . این دولت قصد دارد تا توانایی نگهداری افراد توقیف شده در جنگ علیه تروریسم را داشته باشد." به این ترتیب در اگست 2005 دولت های افغانستان و ایالات متحده آمریکا با تبادل یادداشت های دیپلماتیک (یادداشت های سال 2005) به توافقی دست یافتند که طبق آن عده محبوسین افغان که در قید ایالات متحده قرار دارند باید دوباره به افغانستان برگردانده شوند. یادداشت های سال 2005 برای مردم قابل دسترس نیستند اما در یک اعلامیه مطبوعاتی مؤرخ 4 اگست 2005 سفارت امریکا در کابل به تبادل این یادداشت ها اشاره شده است که چنین بیان مینماید:

رئیس جمهور بوش و رئیس جمهور حامد کرزی طی دیدارشان در ماه می 2005 تمایل شدید خود را برای برگشت دادن محبوسین افغان به افغانستان منحصبت بخشی از همکاری های ستراتیژیک ایالات متحده آمریکا و افغانستان ابراز داشتند.

امروز، در سرآغاز تطبیق اعلامیه مشترک همکاری های ستراتیژیک، افغانستان و ایالات متحده آمریکا به موافقه رسیدند تا محبوسین بصورت تدریجی به افغانستان انتقال داده شده و تحت کنترل کامل و منحصر دولت افغانستان قرار داده شوند.

دولت افغانستان مسوولیت عودت دهی این محبوسین را بدوش گرفته و اطمینان خواهد داد که این افراد در آینده کدام خطر دوامداری را متوجه افغانستان، قوای ائتلاف یا در مجموع متوجه جامعه جهانی نمیسازند. دولت امریکا آماده است تا در عرصه ظرفیت سازی بشمول زیربناها و راه اندازی تربینگ ها طبق لزوم دید با دولت افغانستان کمک نماید.

به اساس گزارشات نیویارک تایمز، که یک مسوده یادداشت های 2005 را در اختیار دارد، واشنگتن از کابل خواسته است تا معلومات مربوط به محبوسین را شریک سازد، "استفاده از تمام شیوه های مناسب و مجاز از نظر قوانین افغانستان برای نظارت از فعالیت های آنها بعد از رهایی،" و "ضبط و مصادره پاسپورت و اتخاذ تدابیر جهت جلوگیری از خروج آنها از افغانستان." در بخشی از توافقنامه ایالات متحده آمریکا وعده داد که این کشور بازسازی یک بلاک زندان در افغانستان و تجهیز آن و نیز تربیه یک گروپ قوای محافظ افغان را بعهده خواهد گرفت. این بلاک عبارت از بلاک "د" پلچرخ است.

باوجود تعهد جانب افغانی در اعلامیه مشترک، این موضوع تا حال مبهم باقی مانده که دولت افغانستان بنا بر کدام صلاحیت حقوقی محبوسین افغانی را که توسط ایالات متحده به بلاک د انتقال داده میشوند نگهداری خواهد نمود. مقامات دولت افغانستان نظریه مقامات امریکایی را که گفته بودند دولت افغانستان میتواند بصورت نامعین "جنگجویان دشمن" را در توقیف خود نگهدارد درست مانند کاریکه ایالات متحده در گوانتانامو انجام میدهد.

دخالت ایالات متحده آمریکا در ریفرم سکتور عدلی قضایی در افغانستان

اعمار بلاک د جدا از یگانه مصرف عمده ایالات متحده بالای "سکتور عدلی قضایی" افغانستان صورت میگیرد. بتاريخ پنجم دسامبر 2001 جامعه جهانی یک توافقنامه ای را مبنی بر ترتیبات مؤقت در افغانستان الی تاسیس مجدد نهادهای دایمی دولتی (موافقتنامه بن) که طرف توافق شورای امنیت سازمان ملل متحد نیز قرار گرفت، منعقد نمود. جناح های دخیل در موافقتنامه بن تصریح کردند که از جمله تمام اهداف بازسازی افغانستان، حاکمیت قانون اهمیت فوق العاده و بنیادی دارد. در مجموع کشور ایتالیا مکلف ساخته شد تا سیستم قضایی افغانستان را اصلاح نماید. وظیفه تشکیل پولیس ملی به کشور جرمنی سپرده شد و مکلفیت تشکیل اردوی ملی افغانستان و اصلاح قانون نظامی این کشور به ایالات متحده آمریکا محول گردید.

ایالات متحده آمریکا یکی از بزرگترین کشورهای تمویل کننده ریفرم سکتور عدلی قضایی در افغانستان میباشد. بعد از سی سال جنگ سیستم عدلی قضایی افغانستان ضعیف گردیده و با مشکلات عدیده ای از قبیل کمبود تاسیسات زیربنایی، تریننگ و تعلیم ناکافی، عدم دسترسی به قوانین و کتب درسی، کمبود وکلای مدافع و فساد اداری روبرو میباشد. طبق گزارش سال 2007 سازمان ملل متحد صرف حدود نصف قضات افغانستان از تحصیلات عالی در مسلک خود برخوردار هستند.

ایالات متحده آمریکا عمدتاً از طریق چهار اداره ذیل با مسایل حاکمیت قانون سروکار دارد: وزارت دفاع، وزارت خارجه/دفتر امور مواد مخدر و تنفیذ قانون، اداره انکشاف بین المللی ایالات متحده آمریکا، و وزارت عدلیه.

وزارت دفاع ریفرم سیستم عدلی نظامی را طریق فرماندهی مشترک انتقالی امنیتی افغانستان هماهنگ میسازد. مشاورین امریکایی مصروف تهیه مسوده های حقوقی، آموزش و مشوره دهی برای پولیس ملی افغانستان، اردوی ملی افغانستان و وزارت دفاع افغانستان میباشد.

وزارت خارجه آمریکا برای ارگانهای تأمین عدالت در افغانستان مانند وزارت عدلیه، وزارت داخله، لوی څارنوالی و ستره محکمه کمکهای تخنیکی و مشورتی فراهم میکند. سکتور حمایت عدلی قضایی دفتر امور مواد مخدر و تنفیذ قانون برای څارنوالان، قضات و وکلای مدافع مشوره ها رهنمودهای حقوقی فراهم میکند که بیشتر بالای قوانین بین المللی، حقوق بشر و اصول محاکمات تمرکز میکند که این مشوره دهی بخش های مختلف بشمول آموزش طرق تحقیق، هماهنگی میان پولیس و څارنوال، مدیریت قضایا، دفاعیه های محاکماتی و قضاوت روی قضایای جنایی را دربر میگیرد. درحال حاضر مشاورین امریکایی مصروف کمک به تجدید نظر روی قانون اجراءات جزایی مؤقت سال 2004 برای محاکم میباشد.

برنامه څارنوالان ارشد فدرالی وزارت عدلیه در کابل به مشوره دهی در بخش های ریفرم قانون، تریننگ، مشوره دهی، و حمایت از گروپ کاری مبارزه با مواد مخدر څارنوالان و پولیس میپردازد. اداره انکشاف بین المللی ایالات متحده آمریکا در ریفرم سکتور های قانون مدنی و تجارتی دخیل میباشد.

در عوض، هردو کشور به موافقه رسیدند که دولت افغانستان میتواند محبوسین بگرام و گوانتانامو را در محاکم افغانی تحت قوانین افغانستان محاکمه نماید. یک مقام افغانی به دفتر اولویت برای حقوق بشر گفت که طبق توافق فیما بین ایالات متحده آمریکا و افغانستان محبوسین گوانتانامو و بگرام به بلاک د انتقال داده شده و در آنجا مورد پیگرد قانونی قرار خواهند گرفت. یک تیم مستنطقین و څارنوالان ریاست امنیت ملی همراه با مقامات امریکایی از بگرام بازدید میکنند تا قضایایی را که باید تحت پیگرد قرار داده شوند، فلتر نمایند. هردو دولت از طریق کمیسیون آشتی و تحکیم صلح – نهاد رسمی ایکه برای استقرار مجدد اعضای تسلیم شده مخالفین دولت افغانستان در جامعه کار میکند – تصمیم میگیرند که کدام محبوسین باید محاکمه شده و کدام محبوسین مستقیماً از بگرام رها گردند.

III. بلاک (د) پلچرخ

محافظین اردوی ملی افغانستان بیرون از بلاک (د) زندان پلچرخ افغانستان
(تصویر از مسعود حسینی از ای ایف پی)

ایالات متحده آمریکا مبلغ 20 میلیون دالر را برای اعمار بلاک (د) پلچرخ بمصرف رسانده و 18 میلیون دالر دیگر را برای تریننگ محافظین اردوی ملی افغانستان در طول سه سال آینده کنار گذاشته است تا این محافظین در آینده بصورت مستقلانه امور این توقیف خانه را به پیش برده بتوانند. هر چند وزارت عدلیه و وظیفه نظارت بالای تمام زندان ها و توقیف خانه ها بشمول بلاک های دیگر پل چرخ را بعهده دارد، بلاک (د) توسط وزارت دفاع اداره میگردد و وزارت عدلیه با آن کاری ندارد.

یک هیئت مرکب از نماینده گان شورای امنیت ملی، ریاست امنیت ملی، لوی څارنوالی، وزارت دفاع، وزارت عدلیه و سفارت ایالات متحده آمریکا انتقال محبوسین افغان جهت اجرای محاکمات جزایی را بررسی میکنند. در مصاحبه با دفتر اولویت برای حقوق بشر هر دو جانب افغانی و امریکایی این هیئت نقش ایالات متحده آمریکا در فعالیت این هیئت را یک نقش "مشورتی" توصیف کردند.

رییس جمهور حامد کرزی بتاريخ دوم مارچ 2008 فرمان (که در ضمیمه ب رساله هذا موجود است) مبنی بر تشکیل یک کمیته جهت رسیدگی به شکایات کسانی که در گذشته در زندانهای بگرام و گوانتانامو زندانی بوده و حال به بلاک (د) منتقل گردیده اند را صادر نمود. طبق این فرمان اعضای ستره محکمه، وزارت دفاع، ریاست امنیت ملی و وزارت عدلیه مکلف گردیده اند تا "شکایات، مشکلات، اسناد و دوسیه های متهمین را بررسی نموده و گزارش کاری خویش را به حضور رییس جمهور تقدیم نمایند." این کمیته وظیفه دارد تا دوسیه های متهمین را که مشمول معلومات فراهم شده توسط مقامات امریکایی و افغانی میباشد بررسی نموده و پیشنهادات مقتضی مانند رهایی متهم بعد از محکومیت، تأیید فیصله محکمه، یا ادامه حبس را ارایه نمایند. این کمیته تا این تاریخ 120 قضیه را بررسی نموده و رهایی 53 تن را پیشنهاد نموده است اما هیچ کسی تا کنون آزاد نشده است. یکی از اعضای این کمیته به دفتر اولویت برای حقوق بشر چنین گفت: "ما باید غیر جانبدار و منصف باشیم، کمیته با در نظر داشت حقوق قانونی این اشخاص پیشنهادات مناسب را ارایه خواهد نمود."

شرایط زندان

در بلاک (د) به تعداد 350 سلول وجود دارد و در زمان تحریر این رساله در هر یکی از این سلول ها یک شخص وجود دارد. هرگاه در هر سلول دو محبوس قرار داده شوند، بلاک (د) گنجایش 700 تن محبوس را خواهد داشت.

کمیته بین المللی صلیب سرخ و یوناما هر دو به زندانیهای بلاک (د) دسترسی دارند. (کمیته بین المللی صلیب سرخ به محبس بگرام نیز دسترسی دارد اما یوناما این دسترسی را ندارد). در مقایسه با سایر زندان های افغانی و نظارت خانه های ریاست امنیت ملی که گفته میشود که در آن زندانیها شکنجه میشوند و با ایشان بدرفتاری صورت میگیرد، از بلاک (د) الی تاریخ تحریر رساله حاضر چنین شکایتی صورت نگرفته است.

طبق اظهارات مقامات افغانی و یک محبوس اسبق بلاک (د)، محبوسین نخست از زندان گوانتانامو ذریعه هواپیما به میدان هوایی بگرام و از آنجا توسط هلیکوپتر به زندان پلچرخ انتقال داده شده و تسلیم مقامات افغانی در بلاک (د) میگردند. بعد از رسیدن به بلاک (د) محبوسین جهت نظارت در طبقه سوم نگهداشته شده و برایشان اجازه داده نمیشود تا با زندانیان دیگر تماس برقرار نمایند، با پایوژان خود ببینند و یا هم در بیرون از سلول وقت بگذرانند. هرگاه یک محبوس رفتار دوستانه داشته و مطیع باشد، بعداً به طبقه دوم انتقال داده میشود و برایش اجازه داده میشود تا در نماز جماعت اشتراک کند، هفته دوبار با پایوژانش ببیند و هفته سه روز بیرون از سلول سپورت کند. محبوسی که در منزل اول قرار داشته باشد از بیشترین امتیازات برخوردار است. وی میتواند تلویزیون تماشا کند، از ساعت هشت صبح الی ده شب بیرون از سلول خود بوده میتواند، نماز را با جماعت ادا نموده میتواند و هر روز با پایوژان خویش صحبت نموده میتواند. یک زندانی به اساس سلوک و همکاری اش از یک منزل به منزل دیگر انتقال داده شده و با این انتقال امتیاز بدست میآورد یا از دست میدهد.

از تاریخ 4 فیبروری 2008 به اینسو دو محبوس اسبق بگرام هنوز هم در طبقه سوم قرار دارند که طبق اظهارات یک افسر اردوی ملی یکی شان خلل دماغ دارد و دیگر اش همکاری نمیکنند.

ملاقات های فامیلی

دفتر اولویت برای حقوق بشر با فامیل های بعضی از منتقلین گوانتانامو مصاحبه نمود. تمام آنها از اینکه محبوسین مربوط شان دوباره به افغانستان منتقل گردیده و آنها بالاخره توانسته بودند با آنها ملاقات نمایند، اظهار رضایت میکردند. در جریان پنج یا شش سالی که این زندانیان در بند امریکا قرار داشتند نامه های کمیته بین المللی صلیب سرخ یگانه وسیله ارتباط میان آنها و اقارب شان بود. (در جنوری 2008 دفتر صلیب سرخ با همکاری ایالات متحده امریکا در دفتر خود واقع کابل یک مرکز تلیفون را تأسیس نمود تا از طریق آن فامیل ها با اقربای محبوس خود در بگرام صحبت نموده بتوانند).

بعضی از فامیل ها به دفتر اولویت برای حقوق بشر گفتند آنها فکر میکردند که محبوسین شان در گوانتانامو بی گناه ثابت شده اند فلذا دوباره به افغانستان آورده شده اند. بنابراین آنها نمیتوانستند بفهمند که چرا اقربای محبوس شان پس از منتقل شدن به افغانستان عوض اینک به خانه بیایند در زندان افکنده شدند و احتمال محاکمه شان نیز میرود.

دفتر اولویت برای حقوق بشر با برادر یکی از محبوسینی مصاحبه نمود که به گفته وی برای خریداری پرزه جات موتر به پاکستان مسافرت نموده بود که در آنجا توسط پولیس های پاکستانی دستگیر و به نیروهای امریکایی تسلیم داده شد. موصوف برای مدت بیش از پنج سال در زندان گوانتانامو زندانی بوده و اخیراً به بلاک (د) زندان پلچرخ انتقال داده شده است.

وی از اینکه وقت برادرش در زندان تلف میگردد ابراز سوگواری نموده و گفت:

"دلیل اینکه او به افغانستان انتقال داده شد اینست که امریکایی ها برخلاف وی کدام ثبوتی نیافتند. برادرم از اتهامات علیه خویش خیر ندارد. شاید پاکستانی ها اتهاماتی را بر او بسته باشند. نمیدانم چرا برادرم هنوز هم در زندان بسر میبرد. هرگاه برادرم کدام جرمی را مرتکب شده باشد باید مجازات شود در غیر آن چرا پنج و نیم سال میشود که او را در زندان نگهداشته اند؟ . . . به ما بگوید که او چی کرده است. اتهامات بر علیه او کدامها اند؟ مدت مجازات اش را برای ما روشن سازید تا ما بفهمیم که چه مدت دیگر باید صبر کنیم. اگر او مجرم باشد - خوب ما باید بدانیم. برادر من متأهل است. او دو پسر دارد که هشت و نه ساله اند و یک دختر که شش ساله است. آنها پدر شانرا در بلاک (د) دیدند اما خود را به وی نزدیک احساس نکردند زیرا برای بیش از پنج سال او را ندیده بودند. برادر من بسیار غمگین شد اما من برایش گفتم که همه چیز بمرور زمان خوب خواهد شد."

اطاقهای ملاقات در بلاک (د)، آنچنانیکه توسط فامیل های محبوسین تعریف میشود، مشابه اطاقهای ملاقات یک زندان امریکایی هستند. این اطاقها توسط یک دیوار شیشه ای به دو قسمت تقسیم شده اند. این شیشه سوراخهایی دارد که از طریق آن زندانی و فامیل اش باهم صحبت کرده میتوانند. محافظین غیر مسلح اردوی ملی در هر دو طرف شیشه ایستاده اند. زندانیان در جریان ملاقات دستبند زده نمیشوند اما زولانه در پاهایشان وجود میداشته باشد. ملاقاتها برای 20 الی 30 دقیقه اجازه داده میشوند. فامیل های محبوسین همچنان گفتند که آنها کمره هایی را نیز در اطاق دیده اند.

برادر یکتن از محبوسین دیدن برادر خود را برای اولین بار بعد از شش سال چنین تعریف کرد:

"دو هفته بعد از آنکه او را به بلاک (د) آوردند من او را ملاقات کردم. اطاق توسط دیوار شیشه ای به دو بخش تقسیم شده بود. سوراخهایی کوچکی در شیشه وجود داشت که با داخل نمودن دو انگشتم در آنها با برادرم دست داد. وقتی که من داخل اطاق شده و او را دیدم برابرم غیر قابل باور بود. دیدن او مرا غمگین ساخت. او میلنگید. در پاهایش زولانه ها دیده میشد. او از من جوانتر است اما پیر تر معلوم میشد. باورم نمی آمد که خود او باشد."

برادر من به مدت پنج سال در گوانتانامو بود. . . زمانیکه او توسط امریکائیان گرفتار و ناپدید گردید ما فکر کردیم که او کشته شده است. ما نمیدانستیم که او کجا است. . . هیچکس برای ما چیزی نمیگفت. . . سه ماه بعد ما از طریق کمیته بین المللی صلیب سرخ از برادر خود یک نامه دریافت کردیم.

من امریکایی ها را بخاطر دستگیری برادرم ملامت نمیکنم. آنها با فامیل ما کدام دشمنی شخصی ندارند اما برای آنها معلومات غلط داده شده بود. این یک مشکل است. اما هیچکس از امریکایی ها معلومات بدست آورده نمیتواند؛ تا به قریه برود و جویای احوال برادر من شود که او چگونه شخصی است تا برادرم به خانه بیاید.

IV. محاکمه محبوسین گوانتانامو و بگرام

طبق اظهارات منابع دولت افغانستان از اول اپریل 2008 به اینسو، 250 تن محبوس به بلاک (د) انتقال داده شده اند. یکصد و شصت تن آنان به محکمه راجع شده اند. شصت و پنج محبوس مجرم شناخته شده اند - چهل تن آنان به سه الی 20 سال حبس محکوم شده و برای 25 نفر دیگر مجازاتی که تا حال سپری کرده اند به حال شان کافی شمرده شده است. هفده تن برائت حاصل نموده اند. در این محاکمات هیچ نوع شواهدی که جرم را اثبات نماید وجود ندارند. فیصله های این محکمه ها کاملاً خودکامه معلوم میشوند.

محبوسین بلاک (د) طبق احکام قانون جرایم علیه امنیت داخلی و خارجی جمهوری دیموکراتیک افغانستان سال 1987 محاکمه میشوند (قانون امنیت داخلی و خارجی). این قانون در زمان رژیم دست نشاندۀ اتحاد شوروی سابق وضع گردیده بود. جرایمی که به محبوسین نسبت داده میشود شامل جرایم ذیل هستند:

- خیانت (ماده اول) - قابل مجازات توسط اعدام یا حبس ابد؛
- تخریب دولت و دارایی شخصی توسط مواد انفلاقیه (ماده 5) - قابل مجازات با حبس ده الی بیست سال؛
- سازماندهی فعالیت ها علیه امنیت داخلی و خارجی (ماده 9) - قابل مجازات با حبس ابد؛
- کمک به قوای دشمن (ماده 23) - که مجازات آن حبس است که بیشتر از ده سال نباشد.

نقش ریاست امنیت ملی در تحقیقات

پس از منتقل شدن محبوس از گوانتانامو یا بگرام توسط اردوی ایالات متحده آمریکا، همراه با مدارک، تحقیقات بعدی در بلاک (د) توسط سازمان استخباراتی ملی افغانستان (ریاست امنیت ملی) انجام میشود. ریاست امنیت ملی یکی از بزرگترین ادارات امنیتی افغانستان میباشد که دفتر مرکزی آن در کابل بوده و در تمام ولایات دارای نماینده گی ها میباشد. این ریاست توسط ایالات متحده آمریکا و جرمنی کمک مالی و آموزش میشود. ریاست 17 این ارگان بر بنیاد اتهاماتی که توسط ایالات متحده آمریکا بالای متهمین وارد میشود، از محبوسین گوانتانامو و بگرام تحقیق میکند. بعداً خارنوال امنیت ملی تصمیم میگیرد که کدام اتهامات را باید بر محبوس وارد نماید.

طبق گزارشات یک فرمان تصنیف شده رییس جمهور برای تعیین وظایف ریاست امنیت ملی صادر گردیده است. در عمل ریاست امنیت ملی وظایف متعددی دارد که شامل توقیف، استنطاق و تحقیق از اشخاصی میباشد که جرایم بر علیه امنیت ملی را مرتکب شده باشند. در ماه نوامبر 2007 لوپس آربور کمشنر عالی ملل متحد در امور حقوق بشر طی سفر خود به افغانستان نگرانی هایی را در مورد ریاست امنیت ملی بیان داشت: "با توجه به اینکه امنیت ملی یک ادار منظم تنفیذ قانون نیست و به اساس یک فرمان سری کار میکند . . . (و) رییس جمهور را تشویق نمود تا شفافیت، دسترسی به این ریاست و حسابدهی آن را تامین نموده و در ابتدا فرمانی را که این همه اختیارات و صلاحیت ها را به این ریاست داده است نشر نماید.

شهود و مدارک

خارنوالان دولت به دفتر اولویت برای حقوق بشر گفتند که دولت آمریکا شهود و مدارک ابتدایی دال بر متهم بودن منتقلین زندانهای گوانتانامو و بگرام را در دسترس مقامات دولت افغانستان قرار میدهد که اساس اتهامات وارده بر علیه آنها را تشکیل میدهد. مقامات امریکایی برای هر زندانی یک دوسیه ای را تسلیم مقامات افغان مینمایند. محتویات این دوسیه شامل یک راپور تحقیقی (ROI) شعبه بررسی احوال زندانیان به لسان انگلیسی میباشد. (یک کاپی راپور تحقیقی در اخیر این رساله در ضمیمه ج موجود است). علاوه بر آن در این دوسیه یک ترجمه دربی غیر رسمی گزارش تحقیقی و تصاویر اسناد و مدارک بدست آمده از متهم در زمان دستگیری نیز موجود میباشد.

دفتر اولویت برای حقوق بشر دوسیه دو تن از متهمین را بررسی نموده است. گزارش های تحقیقی بسیار عمومی هستند و تاریخ دستگیری، توسط کی (قوای ائتلاف، اردوی ملی، پلیس ملی)، و اتهام وارده بالای متهم در آن موجود هستند. خارنوالان و قانوندانان تایید کردند که بعضی اوقات نام یک امریکایی در دوسیه بنظر میرسد. بطور مثال، نام یک حقوقدان امریکایی که فورمه تحقیق را مرور نموده است اما به استثنای یک متهم دیگر که در عین زمان دستگیر شده باشد، دیگر نام هیچ شاهدهی موجود نمیشد. بعضی اوقات شاهدان را قوای ائتلاف، اردوی ملی یا پولیس ملی تشکیل میدهند. همچنان در دوسیه ها هیچ اظهاراتی - چه قسم خورده و چه قسم ناخورده - از عساکر یا افسران امریکایی دخیل در دستگیری یا تحقیق از متهم وجود ندارند.

سیستم قانون مدنی در افغانستان

اصول جنایی افغانستان به اساس قانون مدنی استوار میباشد. حقیقت یابی توسط څارنوال اول صورت میگیرد. موصوف نقش یک مستنطق را ایفا میکند که هدفش یقینی ساختن حقیقت بوده و صلاحیت جمع آوری شهود، جستجوی متخصصین و جمع آوری و نگهداری مدارک میباشد. څارنوال باید برای یقین یافتن روی این موضوع که آیا مدارک کافی برای محاکمه وجود دارد یا خیر هم مدارک تیرئوی و هم مدارک تهمت آمیز را جستجو نماید. تمام مدارک جمع آوری شده و شهادت های داده شده در یک دوسیه قرار داده شده و به قاضی مربوط که مسوول حل قضیه تعیین شده باشد سپرده میشود. در جریان مرحله تحقیق، فرد متهم و وکیل مدافع اش حق دارند تا در جریان جمع آوری مدارک توسط څارنوال حضور داشته باشند. در صورتیکه قضیه به محکمه راجع گردد، تمام محتویات دوسیه مدارک و شواهد شمرده میشوند، و محکمه حق دارد تا تمام مدارک و شواهد موجود در دوسیه را منحصبت مدارک ارایه شده به محکمه تلقی نماید.

دوسیه یک محبوس اسبق بگرام ممکن حاوی خلاصه بررسی قضیه از جانب بورد بررسی احوال جنگجوی دشمن نیز باشد. بطور مثال، در یک قضیه ای که ما بررسی کردیم یک بورد بررسی احوال جنگجوی دشمن در مورد یک محبوس چنین نتیجه گیری کرده بود که موصوف یک جنگجوی رتبه پایین دشمن بود و تهدید کمی ایالات متحده / قوای ائتلاف تلقی میگردید و ارزش محاکمه اش پایین بود. (به ضمیمه د مراجعه کنید). بعد از منتقل شدن به دولت افغانستان برای محاکمه، این محبوس به جرم تخریبکاری (ماده پنجم امنیت داخلی و خارجی) محکوم گردیده و مجازات هشت سال زندان برایش داده شد. در محاکمه هیچ شهادی وجود نداشت.

هم څارنوالان و هم وکلای مدافع به دفتر اولویت برای حقوق بشر گفتند که مدارک واقعی که از طرف مقامات امریکایی ارایه میگردند بسیار کم هستند. یک حقوقدان چنین گفت: "مدارک ناچیز هستند و توسط امریکایی ها به افغانان داده میشوند. بطور مثال در دوسیه از موثر تذکر رفته میباشد اما نمبر پلیت آن ذکر شده نمیشد، همچنان عده از تفنگ تذکر میدهد اما تفنگ یا مهمات کجا هستند. ما یک دوسیه ای را بررسی میکنیم که حاوی نوت های انگلیسی و ترجمه دری میباشد اما خود مدارک آنقدر زیاد نیستند.

یک وکیل مدافع دیگر گفت: "مدارکی که بر علیه متهمین استعمال میشوند در اکثر موارد بسیار ضعیف میباشدند و معمولاً مقدار شان نیز زیاد نمیشد. بطور مثال یک شخص متهم به داشتن سلاح بود و در دوسیه اش عکس یک سلاح وجود داشت اما خود اسلحه وجود نداشت. در مورد نوعیت اسلحه و اینکه کی دستگیرش کرده بود و او با اسلحه چی میکرد هیچ تفصیلاتی وجود نداشت.

یک وکیل مدافع اظهار داشت که زمانیکه او در مورد اعتبار شواهد و مدارک سؤال میکند، جواب ستندرد څارنوال چنین است: "پس چرا باید امریکایی ها وی را دستگیر میکردند؟ اگر او مجرم نبود امریکا با او کاری نداشت."

پس از بدست آوردن دوسیه مدارک از جانب امریکایی، جانب افغانی به تحقیقات سرسری خود آغاز میکنند. یک څارنوال ریاست امنیت ملی در زمینه چنین میگوید: "ما از مدارکی که از طرف مقامات امریکایی در دسترس ما قرار داده میشوند منحصبت مواد خام استفاده میکنیم." بعد از آن ریاست 17 امنیت ملی (شعبه تحقیقاتی امنیت ملی) در کابل به دفتر محلی خود که در کمترین مسافه از محل اقامت یا دستگیری محبوس قرار داشته باشد یک استعلام فرستاده و تقاضای معلومات در مورد جرم محبوس را میکند. مقامات محلی امنیت ملی خلاصه یافته های خود را ضمن یک نامه به ریاست 17 ارسال میدارند. دفتر اولویت برای حقوق بشر یک تعداد از این معلومات را که توسط دفاتر ساحوی ریاست امنیت ملی ارسال شده بود بررسی کرد. به اساس مرور بر این دوسیه ها و مباحثاتی که با څارنوالان داشتیم معلوم گردید که تحقیقات ریاست امنیت ملی بسیار سطحی بوده و بالای معلومات دست دوم و حتی سوم استوار میباشد. در این مورد نیز هیچ کدام بیانات از شاهدان قسم داده شده وجود ندارد.

بعداً واحد تحقیقاتی ریاست امنیت ملی و یک څارنوال امنیت ملی با متهم مصاحبه نموده و به رویت معلومات فراهم شده توسط دفتر ولایتی امنیت ملی و ایالات متحده امریکا اتهام نامه را تنظیم میکنند. یکتن از محبوسین اسبق بلاک (د) - که بدون داشتن وکیل مدافع محاکمه گردیده بود - به دفتر اولویت برای حقوق بشر گفت که څارنوال پیش از محاکمه صرف یکبار با وی ملاقات کرده بود.

یکی از قانوندانان گفت که خارنوالان به نسبت ضعیف بودن مدارک در جمع بندی اتهامات مشکلات زیادی دارند. علی رغم این ملاحظات، ضعف مدارک به مراتب سبب محکومیت ها گردیده است تا تیرئه. این موضوع میتواند با گرایش قضات بطرف خارنوال در یک سیستم قانون مدنی- که طبعاً در حالاتی که خارنوال بصورت بیطرفانه کار میکند و کوشش میکند تا قضیه را به اساس مدارک واقعی تنظیم نماید، نتیجه بهتر میدهد - توضیح گردد. در حالیکه از نظر تیوری در چنین محاکمات باید احتمال بی گناهی متهم همیشه در نظر گرفته شود، اما وظیفه اثبات بی گناهی بدوش خود متهم گذاشته میشود در حالیکه وسایل اثبات بی گناهی نهایت کم میباشند. یک قاضی در جواب سؤال دفتر اولویت برای حقوق بشر در مورد به چالش گرفته شدن مؤثقی بودن مدارک از طرف وکیل مدافع گفت: "معلومات از جانب قوای ائتلاف مواصلت می ورزند. ما یقین داریم که این مردم به ناحق دستگیر نشده اند. ایالات متحده امریکا دروغ نمیگوید."

دفتر اولویت برای حقوق بشر در مورد طرز اجراآت، چگونگی ارایه مدارک در مغایرت با قانون اجراآت جزایی افغانستان و قوانین بین المللی، و اینکه چرا ادعا های وکلای مدافع مبنی بر عدم مؤثقی بودن مدارک از طرف محکمه پذیرفته نمیشوند از مقامات سفارت امریکا در کابل سؤال نمود. یکی از مقامات این سفارت چنین تبصره نمود: "به چالش گرفتن مدارک حتی در مرحله استیناف برای تغییر دادن فیصله کافی نیستند. و این موضوعات باعث تغییر در فیصله شده نمیتوانند."

وکلای مدافع علاوه بر انتقاد نمودن مستقیم بالای قضیه تنظیم شده (که در بخش پنجم روی آن بحث شده است)، در چنین قضایا کوشش میکنند تا مکاتبی را که خود شان از قریه، بزرگان قومی و اعضای شوراهای ولایتی مبنی بر بی گناهی متهم بدست آورده اند نیز به حضور محکمه پیشکش کنند. یکی از وکلای مدافع به دفتر اولویت برای حقوق بشر چنین گفت: "ما کوشش میکنیم تا مدارک جمع آوری کنیم. بطور مثال اگر یک متهم از گردیز باشد، ما با فامیل وی تماس میگیریم تا از بزرگان و مقامات محلی نامه هایی مبنی بر شهادت بر بی گناهی متهم بگیرند و نیز ضمانت کنند که موصوف در آینده کدام خطری را متوجه دولت نخواهد ساخت." اما یک قاضی مشروعبیت این نوع نامه ها را رد نموده و به دفتر اولویت برای حقوق بشر گفت: "برای اثبات جرم یا بی گناهی به این نامه ها اهمیت چندانی داده نمیشود." اما اگر اینگونه معلومات از عین منبع اثبات کننده جرم باشد، دقیقاً همان معلوماتیست که در جریان تحقیقات دولت افغانستان توسط ریاست امنیت ملی جمع آوری میگردد. و زمانیکه کمیسیون ملی تحکیم صلح بالای رهایی مستقیم محبوسین از بند امریکا مذاکره میکند، بالای همین نامه ها اتکا مینماید.

"ضمانت خط ها"

فامیل های محبوسین کوشیده اند تا بی گناهی محبوسین خود را از طریق گرفتن نامه های تصدیق کننده بی گناهی متهم از قریه، بزرگان محلی، و همچنان از مقامات محلی دولت یا مقام ولایت نشان دهند. بعضی از این نامه ها به شورای habeas داده شده اند تا به نماینده گی از محبوسین گوانتانامو به مقامات امریکایی ارایه گردند. برادر یک محبوس گوانتانامو تلاشهایی را که برای بدست آوردن اینچنین نامه کرده بود چنین بیان کرد: "میدانید برای گرفتن هر امضا بالای این نامه من هفته ها و ماهها تلاش کردم. مردم بنام اینکه بامن کمک خواهند کرد از نزد پول گرفتند، اما هیچکس نمیتواند در مقابل امریکا از شما حمایت کند."

یک شخص دیگر نیز از کوشش های خود که برای رهایی یک عضو فامیل اش انجام داده بود چنین حکایت کرد: "برادر من نه طالب است و نه هم عضو القاعده. نگهداشتن بدون موجب یک شخص در زندان برای مدت شش سال زجر آور است. هیچکس به آنها فکر نمیکند. وقتیکه من درباره برادرم صحبت میکنم همه میگویند متأسف هستم. من بسیار کوشش کرده ام. من به شورای امنیت ملی، کمیسیون تحکیم صلح رفتم. آنها میگویند بلی این یک تراژیدی است اما هیچکس با شما کمک کرده نمیتواند. من ضمانت نامه هایی تهیه کرده ام که وکیل گذر و بزرگان محل آنرا امضا کرده اند و آنها را به کمیسیون تحکیم صلح بردم. اما آنها میگویند که صلاحیت ندارند."

مشاهده طرز رسیده گی محاکم به قضایا

دفتر اولویت برای حقوق بشر در دو محاکمه محبوسین بلاک (د) حضور یافت. هر دو محاکمه بالای متهمینی بود که توسط اردوی ایالات متحده دستگیر و در زندان بگرام نگهداری شده بودند. هر یکی از محاکمه ها به مدت سی دقیق به طول انجامید. در هر محکمه خارنوال اتهامات و بیانیه از قبل تهیه شده خود را خواند. بعداً وکیل مدافی یک بیانیه از قبل تهیه شده را خواند و یک هیئت سه نفری قضات چند تا سؤال کردند. متهم به سؤالات قضات جواب داد و یک بیانیه نیز ایراد کرد که در هر دو مورد از گناه خویش انکار کردند. هیچ شاهدی به استثنای خود متهم برای دادن شهادت آورده نشدند. یک قاضی چند قسمتی از یک نامه ای را که توسط امنیت ملی تهیه و در آن یافته های این ریاست خلاصه شده بود، خواند. نه خارنوال و نه هم قضات کدام بیان شهود را خواندند و حتی نام شاهدان را نیز نگرفتند. دفتر اولویت برای حقوق بشر دوسیه یکی از این متهمین را بررسی نمود و ملاحظه کرد که در آن بیانات شاهدان اصلاً وجود نداشت. هر دو متهم مجرم شناخته شدند.

در جریان محاکمه دفتر اولویت برای حقوق بشر مشاهده نمود که وکیل مدافع چندین بار در مورد عدم موجودیت مدارک و شهود که ادعا را ثابت سازند اعتراض نمود و نیز اضافه کرد که مدارک برخلاف احکام قانون اجراآت جزایی افغانستان جمع آوری شده بودند. اما

قاضی: پس چرا از میان این همه مردم مؤکل شما دستگیر گردید و چرا مردم میگفتند که او یک طالب بوده است و چرا اردوی ملی بالای وی در باغ فیر نموده بود؟

وکیل مدافع: چه مدارکی برای اثبات این موضوع وجود دارد که مؤکل من در محل حمله حضور داشت؟

خارنوال: شاهدان بعد از دستگیری وی چنین گفتند و نیز وی با یک میل تفنگ و یک مخابره دستگیر شده است.

قاضی: عساکر امریکایی وی را چگونه دستگیر کردند؟

خارنوال: این وظیفه امریکا است تا در صورت موافقه دولت افغانستان این کار را انجام دهد.
وکیل مدافع: آیا در این مورد کدام شهادتی وجود دارد؟ شاهد کجاست؟

این محاکمه 30 دقیق طول کشید. متهم به اساس حکم ماده 23 (معاونت به قوای دشمن) مجرم شناخته شد و به ده سال حبس محکوم گردید که حد اعظمی مجازات برای این جرم میباشد. قاضی از متهم پرسید که آیا مجازات را قبول دارد؟ متهم مجازات را نپذیرفت و استیناف طلب شد. برای متهم گفته شد که وی میتواند در ظرف 20 روز استیناف طلب شود و از او خواسته شد تا انگشت خود را بالای پارچه ابلاغ بگذارد. اما تا امروز هیچ استینافی صورت نگرفته است.

۵. نگرانی های طرز العملی در اجراءات محاکمه

در جریان محاکمه به اساس مصاحبه ها با مسئولین کلیدی، با در نظر داشت بررسی دو قضیه و ملاحظات دو محاکمه، حقوق بشر چنین نواقص طرز العمل را درک نمود که بطور قابل ملاحظه انصاف محاکمه های را که در بلاک دی پلچرخ صورت میگیرد برهم میزند.

در سال ۱۹۸۳ افغانستان یکی از جوانب توافق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی گردید، و تمام دولت های اسبق از آن اطاعت نمودند. ماده چهاردهم توافق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی چنین حکم مینماید که هر شخصی که متهم به تجاوز جنایی گردد مستحق انصاف و محاکمه علنی در آن محاکمه میباشد که مستقل و بیطرف بوده و به اساس قانون تأسیس شده باشد. تحت توافق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی یک محاکمه منصفانه مستلزم آن میباشد که هر شخصی که بخاطر تجاوز جنایی محاکمه میگردد به اساس کمترین حقوق ذیل باید تضمین گردد:

- تا وقتی که مطابق به قانون گناه شخص ثابت میگردد شخص مذکور بصورت بیگناه در نظر گرفته میشود،
- از اتهامی که بالای شخص وارد گردیده باید طور دقیق و به اسرع وقت از طریق لسانی که شخص مذکور به آن بفهمد اطلاع داده شود،
- وقت کافی و تسهیلات جهت آمادگی دفاع داشته باشد تا بتواند با وکیل مدافع خود که خودش انتخاب نموده افهام و تفهیم نماید،
- محاکمه باید بدون معطلی بيمورد صورت گیرد، محاکمه در حضور شخص صورت گیرد، و شخصاً خود شخص از خود دفاع نماید و یا از طریق وکیل مدافع که خودش آنرا انتخاب مینماید،
- در مقابل شخص از شاهد باید سوال پرسیده شود و بتواند که حضور و پرسش شاهد را به نمایندگی کسی تحت عین شرایط حاصل کرده بتواند مانند دعوایی قضایی،
- شخص باید مجبور نگردد که به گناه اقرار نماید، و
- شخص بتواند به محاکمه عالیتر در مقابل مقصریت یا محکوم بودن اقامه دعوا نماید.

این اصول محاکمه منصفانه و اساسی بدون در نظر داشت اینکه آیا سیستم حقوقی کشور با قانون عامه مطابقت مینماید مورد استفاد میباشد مانند (ایالات متحده امریکا و انگلستان) سیستم قانون مدنی (مانند جرمنی و افغانستان). نواقص طرز العمل که توسط حقوق در محاکمه متهمین بلاک دی مشخص گردیده چندین تضمین محاکمه منصفانه را برهم زده است، بشمول حق وقت کافی و تسهیلات جهت آمادگی دفاع، حق اینکه کسی خود را مقصر قلمداد ننماید، حق اینکه از اتهامی که بوی وارد گردیده باخبر ساخته شود البته از طریق لسانی که شخص متهم فهمیده بتواند، و حق پرسش نمودن سوال از شاهد در مقابل شخص متهم شده.

حق مدافع روبرو شدن با شواهد

حق مدافع که از شواهد پرسان نماید و با شاهد روبرو گردد برای محاکمه منصفانه یک تضمین اساسی میباشد. این کار جهت تست نمودن اعتبار شاهد و شواهد آن لازمی میباشد. این حق مستلزم آن است که به متهم باید فرصت کافی و مناسب داده شود تا در مقابل شاهد روبرو و از وی سوالات نماید، اگر در وقتیکه شاهد بیانیه میسازد و یا در مراحل بعدی اجراءات. مقصود به اساس بیانیه آن شاهد نمیباشد که مشاور دفاعی نتواند از وی سوال پرسان نماید.

در سیستم قانون مدنی، گواهی شاهد اخذ شده میتواند چه در هنگام مرحله تحقیق باشد یا در هنگام محاکمه. هنگام مرحله تحقیق، قانون جنایی افغانستان حکم مینماید که شخص مدافع و متهم در اثنای گواهی شاهد، تحقیق و روبرو شدن باید حاضر باشند و باید طرز العمل را تعقیب نماید، و ازین حق زمانی صرف نظر شده میتواند که ضرورت عاجل برای عملیات باشد و یا در مورد از دست دادن شواهد نگرانی موجود باشد. قانون افغانستان دستور میدهد که آنچه ثابت های گواهی ها که هنگام مرحله تحقیقاتی جمع آوری میگردد میتوانند که منحصراً اساس تصمیمگیری ارزش داشته باشد صرف در صورتیکه متهم یا وکیل مدافع آن در جریان محاکمه حاضر باشند و بتواند سوالات و اعتراضات نماید. در غیر آن اسناد مربوطه صرف ارزش معلومات را دارد.

در عمل، وقتیکه وکیل مدافع حاضر نباشد خرنوال باید از مؤکل سوالات پرسان ننماید و نه دفتر امنیت ملی کوشش نماید که در مورد متهم شواهد جمع آوری نماید.

مشاوران حقوقی صرف بعد از زمانی برای قضیه تعیین میگردند که تحقیق تکمیل گردد.

وقتیکه پرسیده شد که آیا وکیل مدافع میتواند با عساکری که در دستگیری شامل اند مصاحبه نماید، یک وکیل مدافع پاسخ داد: در رابطه به عساکر امریکایی این کار مشکل میباشد. ما نمیدانیم که کی مستنطق و یا عسکر است. ما با عساکر امریکایی ملاقات نمینمائیم، برای این کار اجازه داده نشده. حتی خرنوالان افغانی نظر به وکیل مدافع در موقف خوبتر قرار ندارند که کوشش نمایند تا شواهد حقیقی را از مقامات امریکایی دریافت نمایند. طوریکه یک تن خرنوال امنیت ملی پذیرفت که ما نمیتوانیم در رابطه به محبوسین بگرام و گوانتانامو از عساکر یا مستنطقین امریکایی پرسان نمائیم زیرا وقت زیاد گذشته است از تاریخ دستگیری ببعده. شواهد تماماً ترتیب گردیده و به شکل مجموعی بما داده شده است، خرنوال علاوه نمود.

قوه نظامی ۱۳۴

قوه نظامی شماره ۱۳۴ در عراق متهم است که در محکمه جنایی عراق (CCCI) در قضیه های قضایی کمک مینماید. عساکر امریکایی منحصراً شاهد در محکمه های عراق از طریق کنفرانس ویدیویی ظاهر میگردند، و قاضی امریکایی عساکر و عساکر بحری امریکایی را در جمع آوری شواهد جهت قضایای جنایی در محکمه های عراق حمایت مینماید. حقوق بشری محاکمه ها را در CCCI مورد بازپرسی قرار نداده است و نمیتواند که انصاف را درین محاکمه ها تصدیق نماید. همچنان ما تکافوی تحقیقات را مبنی بر ایجاد قضیه جنایی توسط قوه نظامی شماره ۱۳۴ مورد بازپرسی قرار نداده ایم. ارزیابی قوه نظامی شماره ۱۳۴ نشان میدهد که نظامیان امریکایی در جمع آوری شواهد شامل میگردند و عساکر را وادار مینماید که برای گواهی در محاکمات جنایی عراق در مورد اشخاص دستگیر شده توسط ایالات متحده امریکا حاضر گردند.

وکیل مدافع نه تنها از فرصت روبرو شدن شواهد در مرحله تحقیق محروم گردید، بلکه بنابر عدم موجودیت شاهد قضیه که در محکمه گواهی دهد، وکیلان مدافع کاملاً از حقوق روبرو شدن با شواهد محروم گردیدند. این حالت توسط آن حقیقت بدتر گردید که دوسیه ها مشتمل بر بیانیه های دوم و سوم و خلاصه ادعا های میباید که اسم شاهدهی که با وی مصاحبه شده میتواند و یا به محکمه جهت پرسش آورده شده میتواند موجود نبود. علاوه، وکیل مدافع بصورت مناسب نمیتواند که یک دفاعیه را ترتیب نماید زمانیکه شواهد در دوسیه مشتمل بر بیانیه های دوم و سوم و خلاصه های ادعای بدون اسم شاهدهی باشد که جهت بازپرسی به محکمه حاضر شده میتواند.

استفاده از شواهد جبری

محبوسین گوانتانامو و بگرام راپور داده اند که آنها هنگام معیاد حبس با روش ظالمانه روبرو گردیده اند. طوریکه در حقوق بشر، راپور های مطبوعاتی و اسناد دولت اصلاح متحده امریکا مستند گردیده، محبوسین به لت و کوب، فشار، سؤاستفاده جنسی و حقارت، بیخوابی، محرومیت از غذا و آب، در هوای سرد قرار دادن، غرق نمودن در آب سرد و موزیک با آواز بلند مواجه گردیده اند.

یک تن محبوسین بلاک دی، که محکوم به پنج سال حبس بود در ابتدا در بگرام محبوس بود قبل ازینکه به گوانتانامو برسد و در سال ۲۰۰۷ به بلاک دی عودت داده شد به حقوق بشر در مورد حبس بگرام در سال ۲۰۰۲ چنین گفت: من در اطاق جداگانه برای مدت دوه ماه حبس بودم. من با هیچکس سخن زده نمیتوانستم. موزیک با آواز بلند در تمام اوقات چالان بود. اتاق کلکین نداشت. من برای وضو کردن آب نداشتم. من نمیدانسم که شب است یا روز. چراغ همه وقت روشن بود.

یک تن محبوس گوانتانامو که به بلاک پی انتقال داده شده بود در وقت محاکمه ادعا نمود که زمانیکه وی در بگرام بود با روش نادرست فیزیکی روبرو گردید، برای مدت ده روز استاده بود و اجازه نداشت که بنشیند یا خواب نماید در حالیکه دستان وی بسته بود.

در اخیر سال ۲۰۰۷، آی سی آر سی طوریکه در نیویارک تایمز راپور داده است شکایت نموده است که یکتعداد محبوسین بگرام تا هنوز هم در طاق های جداگانه حبس گردیده اند و اجازه ندارند که با اشخاص دیگر صحبت نمایند و تا چندین ماه در مورد ایشان به آی سی آر سی اطلاع داده نشده است، همچنان بعضی آنها در هنگام استنطاق با روش ظالمانه رو برو گردیده اند.

این سرگذشت مربوطه به محاکمات بلاک پی میباشد زیرا چنین وانمود میگردد که بیانیه ها توسط مستنطقین امریکایی در شرایط جبری زندان اخذ گردیده است و به این اساس غیر مؤثق میباشد و شاید محاکمات بلاک پی را متضرر نماید. یک تن وکیلان مدافع نگرانی خویش را اظهار نمود که اقرار محبوسین در مقابل قوای امریکایی یا افغانی شاید جبراً اخذ گردیده باشد، وی اظهار نمود.

مستنطقین آن شواهد اقرار را به محاکمه ارائه مینمایند که توسط قوای امریکایی یا اردوی ملی افغانستان در هنگام دستگیری اخذ گردیده اند، مگر بعداً توسط متهمین رد گردیده اند. بعضی اوقات این نوشته ها یا اقرار لفظی از طریق میتود های جبری مختلف اخذ گردیده اند، مانند استاد نمود محبوس زیر باران، محبوس نمودن آنها در شرایط ظالمانه محبس و غیره.

یک وکیل مدافع نگرانی مشابه را در مورد اقرار ها بیان نمود، همچنان یادداشت نموده که قاضیان چنین چالش ها را طور جدی در نظر نمیگیرند.

مؤکلین من گفته که آنها در بگرام هنگام دستگیری مورد لت و کوب قرار گرفته اند. وقتیکه ما این موضوع را به قاضی یاد آوری نمودیم، قاضی گفت که قضیه های بگرام و گوانتانامو استثنایی میباشد زیرا آنها توسط قوای ائتلافی دستگیر گردیده اند و از همین جهت آنها (افغانها) نمیتوانند به مسائل روش های ظالمانه توجه نمایند.

مگر قانون اساسی افغانستان شواهدی را مبنی بر بیانیه های که جبراً اخذ میگردند رد مینماید و آن اقراری رامیشناسد که پیشروی قضایی بصورت داوطلبانه بیان شده باشد. همچنان، قانون جنایی افغانستان اجازه نمیدهد که مظنون یا متهم متحمل تهدیدها یا هر شکل از فشار فیزیکی یا روانی گردد. مشابهاً، قانون بین المللی استفاده از شواهدی که توسط شکنجه، یا روش ظالمانه، و تحقیر اخذ گردیده باشد در تمام اجراءات قانونی منع قرار داده است.

دسترسی به مشوره و آمادگی برای محاکمه

وقتیکه محاکمات بلاک پی در اکتوبر ۲۰۰۷ آغاز گردید، از ده نفر محبوسین بدون مشاور دفاعی سوالات پرسیده شد و محکوم گردیدند. مطابق به محبوس اسبق بلاک پی که بدون مشاور دفاعی مورد بازپرسی قرار گرفت و محکوم گردید، محبوسین به آی سی آر سی در مورد کمبود مشاور دفاعی شکایت نمودند. یک مقام رسمی سفارت امریکا به حقوق بشر گفت وقتیکه دولت امریکا دریافت که بعضی متهمین بدون مشاور دفاعی مورد بازپرسی قرار گرفته، آنها به مقامات افغانی گفتند که کمک حقوقی را به متهمین فراهم نمایند. فعلاً شش نفر وکیلان مدافع از ۱۶۰ متهم نمایندگی میمایند.

به وکیلان مدافع اجازه داده میشود که با مشتریان خود طور خصوصی ملاقات نمایند و در مورد تعداد بازدیدها کدام محدودیتی موجود نمیباشد. یک وکیل مدافع ملاحظه نمود که مشتری وی مشکوک بود و نمیدانست که وکیل مدافع کدام رولی را ایفا مینماید. بعضی محبوسین محتاط بودند و متیقن نبودند که ما کی هستیم و آیا ما مورد اعتماد آنها قرار گرفته میتوانیم یا نه. من قیاس مینمایم که این حالت بخاطری بوجود آمده که آنها برای چندین سال در بگرام بدون وکیل مدافع محبوس گردیده اند، یک نفر از وکیلان مدافع فرمود.

مشاور دفاعی به حقوق بشر گفت که به آنها اجازه داده نمیشود که قبل از محاکمه دوسیه های محکمه را بررسی نمایند. طوریکه در فوق تذکر گردید، به استثنای شرایط ضروری، قانون افغانستان به مشاور دفاعی اجازه میدهد که هنگامیکه خرنوال شواهد گواهی را اخذ و شواهد را جمع آوری مینماید باید حاضر باشد تا که وی در مورد شواهدی که به محکمه ارائه میگردد آگاهی داشته باشد. مگر قضایای بلاک پی بدون در نظر داشت این نیازمندی اجرا میگردد. مشاور دفاعی وقتی تعیین میگردد که محبوس متهم گردیده باشد و دوسیه آن به محکمه انتقال داده شده باشد. یک وکیل مدافع به حقوق بشر گفت: من هنگام استنطاق خرنوال حاضر نبودم زیرا محبوس من وقتی نشان داده شد که خرنوال سوالات خویش را پرسیده بود. همنطور، از دید و بازدید تنهایی باوی در جریان اجراءات از مشاور دفاعی ممانعت بعمل آمد.

قابل یاد آوری است که در اوایل فبروری ۲۰۰۸ زمانیکه حقوق بشر با وکیلان مدافع متهمین بلاک پی ملاقات نمودند ما دانستیم که آنها از اجراءات CSRT و ARB در گوانتانامو بیخبر بودند.

کمبود ترجمان هنگام محاکمه

پشتو و دری لسان های رسمی افغانستان میباشد. مگر بازم، امور رسمی در کابل به شمول اجراءات محکمه بسیار زیاد به لسان دری صورت میگیرد. قانون جنایی افغانستان متعهد گردیده که محکمه به متهم هنگام محاکمه ترجمان را فراهم نماید تا به وی اتهامات را توضیح و وی را در هنگام پرسش سوالات کمک نماید. این امر با معیار های محاکمه منصفانه بین المللی سازگار میباشد، مطابق به وکیلان مدافع، متهمین در بلاک ډی اغلباً پشتو زبانان هستند، و در هنگام محاکمه ترجمان موجود نمیشود. در یکی از محاکمات که حقوق بشر آنرا ملاحظه نموده، همینکه څارنوال به آواز بلند بیانیه را قرائت مینمود، متهم از چوکی خویش خیز زد و به وکیل مدافع طور احساساتی گفت که وی بیانیه را فهمیده نمیتواند. متهم صرف پشتو صحبت مینمود و به لسان دری تکلم کرده نمیتوانست و یا میدانست.

همچنان قاضیان بیانیه ها را از دوسیه ها به لسان دری میخواندند. مشاور دفاعی به محکمه گفت که مشتری وی به لسان دری تکلم کرده نمیتواند. چندین مرتبه هنگام محاکمه متهم از مشاور مدافع درخواست نمود که چیزیکه گفته میشود ترجمه نماید. قاضیان به پشتو تکلم نمودند و از متهم به پشتو سوال نمودند، مگر بعد ها تمام اجراءات به لسان دری بود. محبوس تحت ماده ۵ (خرابکاری) متهم و به هشت سال حبس محکوم گردید. در آنجا شاهدهی موجود نبود و محاکمه ۳۵ دقیقه ادامه یافت.

آزاد ساختن محبوسین بعد از محاکمه

به حقوق بشر از طرف وکیلان مدافع و متهم اسبق بلاک ډی گفته شد که متهمینی که برأت حاصل نمایند، رهایی شان از زندان چند روز حتی یک ماه به تعویق انداخته میشود.

یک مقام رسمی ستره محکمه توضیح نمود که بعد از فتوا، قضیه به ریاست امنیت ملی و لوی څارنوالی محول میگردد. مگر بازم، وی به تفصیل شرح نداد و گفت: من میدانم که چقدر وقت را لوی څارنوالی و ریاست امنیت ملی در برخورد گرفت تا تصمیم اتخاذ نماید که کسی را آزاد نمایند و من نمیخواهم که در مورد آن صحبت نمایم.

کمیته جدید ریاست جمهوری در ماه مارچ ۲۰۰۸ تأسیس گردید تا محاکمات بلاک ډی را بررسی نماید، این کمیته میتواند رهایی زندانیان را سفارش دهد. مگر چنین وانمود میگردد که ریاست امنیت ملی در پروسه رهایی محبوسین نقش را ایفا مینماید.

شرح محاکمه یکی از متهمین بلاک ډی

به روز هجده ام (بعد از رسیدن به بلاک ډی)، څارنوال آمد تا هرکدام ما (محبوسین) طور جداگانه از ۹ بجه قبل از ظهر الی ۲ بعد از ظهر ببیند. من پرسیدم، چرا من در گوانتانامو محبوس گردیدم، گناه من چه است.... څارنوال لباس ملکی پوشیده بود. من صرف یکبار وی را دیدم. وی پرسید که کی مرا دستگیر کرده است، چرا دستگیر شدم.... بمن گفته شد که در آنجا محاکمه نخواهد بود و سند رهایی گوانتانامو شناخته خواهد شد.

بعداً وی برای مدت سه ماه غایب گردید... در اخیر ماه چهارم من خانواده خود را ملاقات میکردم و بطرف اطاق خود بازگشت میکردم به من گفته شد که به محکمه بروم. ده نفر به محکمه آورده شدند و گفتند که آنها مورد بازپرسی قرار داده خواهند شد. من به حمل یک کلاشینکوف و ضد دولت متهم بودم. من این اتهامات را رد کردم.... در آنجا سه نفر قاضی بود..... محاکمه ۲۰-۱۰ دقیقه را دربرگرفت. هیچکدام شواهدی نشان داده نشد..... من وکیل مدافع نداشتم. در همان روز بعد از ظهر نتیجه بمن گفته شد و من به پنج سال حبس محکوم شدم.... مگر من قبلاً چهارونیم سال را در گوانتانامو سپری نموده بودم و فعلاً ۴ ماه را در بلاک ډی.

محکومیت من به روی یک سند داد شد و به من گفته شد که محکوم به حبس پنج ساله شده ای و اگر من با تصمیم مذکور خوش نباشم من میتوانم به محکمه درخواست نمایم.

بعد از مقصرت وی متهم بلاک ډی آزاد گردید. حبس پنج ساله وی سپری گردید، او باید درخواست وقت سپری شده را نماید- مدت زمانی که قبلاً در گوانتانامو سپری نموده بود و در میعاد بلاک ډی علاوه گردد. گرچه وی به میعاد که سپری نموده بود محکوم گردید، مگر محکومیت به ذات خود برایش مجازات بود. وی هنگام محاکمه وکیل مدافع نداشت و نتوانست در برابر شواهد مقابله نماید.

یک کاپی از موافقتنامه رهایی گوانتانامو از سال ۲۰۰۳ که به محبوس در هنگام رهایی از محبس امریکایی داده شده با ضمیمه E یکجا میباشد.

۷. تایج و سفارشات

تسهیل نمودن انتقال زندانیان به محابس کشور اصلی شان یکی از طرق مهم بستن محابس گوانتانامو و دیگر توقیف خانه های ایالات متحده امریکا بشمار میروند، در صورتیکه در زمان انتقال این زندانیان شکنجه یا روش ظالمانه موجود نباشد. مگر انتقال محبوسین باید مسئولانه عملی گردد.

مقامات افغانی مراحل مهم را فراهم و اتخاذ مینماید تا پروسه محاکمه را برای آنها ب بهبود بخشد که به وطن اصلی شان جهت دعوی جنایی انتقال داده میشوند. حکومت افغانستان و ایالات متحده امریکا باید این امر را تأمین نمایند که محاکمات مطابق معیار های محاکمه منصفانه بین المللی اجرا گردد.

حقوق بشر برای حکومت افغانستان و ایالات متحده امریکا سفارشات ذیل را ارائه مینماید:

به دیپارتمنت دفاع ایالات متحده امریکا

- فراهم نمودن معلومات غیر صنف بندی شده به مقامات افغانستان بشمول شواهد خالص تا در دعوی جنایی ممد واقع گردد، مخصوصاً در موارد ذیل:
- به مقامات افغانی فراهم نمودن اسمای آن سربازان و پرسونل که شامل دستگیری هر محبوس، و شاهد تجاوز ادعا شده باشد، و آن پرسونل که در چنین استنطاق محبوس شامل باشد که طی آن محبوس وادار شده باشد که بیانیه های مربوط به تجاوزات ادعا شده را بپذیرد، و سربازان یا شاهدان را جهت گواهی از طریق کنفرانس ویدیویی جهت قضایای جنایی حاضر نموده باشد، و
- از طرف محبوس انتقال داده شده فراهم نمودن تمام بیانیه ها به مقامات افغانی، همچنان فراهم نمودن تمام راپور ها، خلاصه ها، یادداشت ها یا سایر ثبت های استنطاق از محبوس، و در رابطه به هر محبوس انتقال داده شده هر شواهد فزیزیکی یا اسنادی که در ملکیت حکومت ایالات متحده امریکا باشد بشمول یادداشت ها، سلاح ها یا مهمات ضبط شده
- جهت استفاد قضایای جنایی در سایر حکومت اجتناب نمودن از انتقال هر شواهد که از طریق جبر یا ظلم، و تحقیر حاصل شده باشد.
- برای محبوسینی که در آینده دستگیر میگردند: یونت های که در چنین عملیات اشتراک مینماید که احتمالاً منجر به دستگیری افراد ملکی میگردد این امر باید تأمین گردد که پرسونل را شامل نماید که در رابطه به طرز العمل جمع آوری شواهد اولیه تعلیم یافته و مجهز باشند تا اینکه محبوسینی که جهت دعوا به افغانستان انتقال داده شده بصورت قانونی با ایشان دعوا صورت گیرد.
- تاسیس عملیات حقوقی و کمکی در کابل تا در رابطه به محبوسین انتقال داده شده توسط ایالات متحده امریکا در محاکم افغانستان از دعوی قانونی حمایت بعمل آید

به لوی خارنوالی افغانستان و ریاست امنیت ملی

- در رابطه به محبوسینی که به مقامات افغانی انتقال داده میشود در وقت انتقال درخواست نمودن تمام شواهدی که در ملکیت مقامات ایالات متحده امریکا قرار دارند، بشمول شواهد خالص

به ستره محکمه و وزارت عدلیه افغانستان

- رهنمایی نمودن به قضایانی که دعوا های آنده محبوسین را رهبری مینماید که توسط نظامیان ایالات متحده امریکا انتقال داده شده اند تا به قانون جنایی افغانستان و معیار های محاکمه منصفانه بین المللی مطابقت نماید. مخصوصاً، محاکم افغانستان درین صورت باید:
- تأمین نماید که مشاور دفاعی به تمامی معلوماتی دسترسی داشته باشد که جهت دعوی قانونی هنگام محاکمه بالای آن اعتماد شده بتواند.
- هنگامیکه مستنطق و خارنوال از متهم سوال پرسان مینماید به مشاور دفاعی اجازه دادن تا قبل از محاکمه هنگام این سولات حاضر باشد.
- در محکمه خواستن گواهی شاهد و اجازه دادن به مشاور دفاعی که از شاهد سولات پرسان نماید،
- در رابطه به هر بیانیه متهم از جواب دادن به مقامات ایالات متحده امریکا و افغانستان ابا ورزیدن مگر اینکه متهم در محکمه بدون جبر اقرار نموده باشد – طوریکه قانون اساسی و قانون جنایی افغانستان ایجاب مینماید.

- تأمین این امر که محاکمه متهمین اسبق گوانتانامو و بگرام برای ناظران، اعضای خانواده و رسانه های اطلاعاتی باز باشد.

ضمایم

کلمات ترکیبی

ANA: اردوی ملی افغانستان:	EC: جنگجویان دشمن:
ANDF: محبس ملی افغانستان	ICRC: کمیته بین المللی صلیب سرخه :
ANP: پولیس ملی افغانستان :	ICCPR: توافق بین المللی حقوق مدنی و سیاسی :
ARB: بورد بررسی اداری :	CPC: قانون جنایی مؤقت برای محاکم :
BAF: میدان هوایی بگرام :	MOD: وزارت دفاع ملی :
BITF: محبس بگرام:	MOJ: وزارت عدلیه :
CAT: میثاق علیه شکنجه :	NDS: ریاست امنیت ملی :
CCCI: محکمه مرکزی جنایی عراق :	ROI: راپور تحقیقاتی :
CSRT: بررسی محاکمه جنگجویان :	UNAMA: هیئت معاونت بین المللی در افغانستان:
DOD: دیپارتمنت دفاع :	
ECRB: بورد بررسی جنگجویان دشمن :	

ب: فرمان ریاست جمهوری ۲۰۰۸

فرمان رئیس جمهور کرسی در مورد تعیین هیئت جهت ارزیابی شکایات آنعده محبوسینی که از بگرام و گوانتانامو انتقال داده شده اند.

روزنامه انیس، ماه مارچ

به اساس پیشنهاد کمیسیون مستقل تحکیم صلح و جهت ارزیابی محبوسینی که از بگرام و گوانتانامو به پلچرخ انتقال داده شده اند یک هیئت باصلاحیت تحت رهبری محمد اسحق الکوزی به اشتراک نمایندگان باصلاحیت ستره محکمه، وزارت دفاع ملی، ریاست امنیت ملی با اعضای ذیل:

آقای حیات الله، مشاور کمیسیون مستقل تحکیم صلح

عبدالوحد خمار، مشاور کمیسیون مستقل تحکیم صلح

جنرال عبدالسلام عصمت، رئیس دیپارتمنت محبس مرکزی

یار محمد، خازنوال بخش تحقیقاتی ریاست امنیت ملی

تعیین گردید تا بصورت دقیق شکایات، معضلات، اسناد و دوسیه های محبوسینی را که از بگرام و گوانتانامو انتقال داده شده اند بررسی نموده و راپور خود را به ریاست جمهوری تسلیم نمایند.

به ریاست امنیت ملی و سایر ارگان های قضایی وظیفه داده میشود تا تسهیلات لازمه را برای هیئت جهت اجرای وظایف شان فراهم نمایند.

ت: راپور تحقیق

غیر صنف بندی شده

بخش ارزیابی محبوس
راپور تحقیق

تاریخ تهیه: ۱۱ اپریل ۲۰۰۷

موضوع: US9AF رایسی (مه تلکی)

محمد رحیم، فرزند ... (مه تلکی)

ملیت: پشتون

قبیله: نامعلوم

لسان: پشتو

موضوعات دیگر

۱. US9AF – 002700DP محمد مرید بهاران خیل

ویکت: جمهوریت اسلامی افغانستان، قوای ائتلاف

آفنیس: فعالیت ضد ملیشای ائتلافی

تاریخ دستگیری: اول ماه می ۲۰۰۶

ساحه: پوسته سرحدی، ولسوالی ینی، ولایت خوست

شرح اجمالی: متیلکی توسط قوای پولیس خوست دستگیر و به قوای ائتلافی بتاريخ اول می ۲۰۰۶ سپرده شد مظنون حملات انتہاری میباشد. متیلکی وقتی دستگیر شده که کوشش مینمود که از پوسته سرحدی عبور نماید و گمان میرفت که از افغانستان فرار مینماید. وقتیکه مواد انفجاری را میساخت احتمالاً انفجار نمود و شریک جرم خویش را زخمی ساخت. آنها در خوست بر ضد پولیس برخورد نمودند و عقیده بر آن است که آنها مستقیماً در آن حملات انتہاری دست دارند که به روز استقلال در ولایت خوست هنگام رسم گذشت رخ داد.

اقرار: پذیرفتن بیانیه های مقصریت

غیر صنف بندی شده

مسائل مریضی دماغی: هیچ

مسائل صحتی: به خلاصه طبی ضمیمه شده مراجعه شود

پولیگراف: بتاريخ ۲۶ سپتمبر ۲۰۰۶ بالای شخص آزمایش خاص پولیگراف تطبیق شد. نتایج آزمایش که در همان تاریخ تکمیل گردید تعیین نمود که اقرار شخص دروغ بود.

۱. آیا شما در فعالیتهای بمبگذاری انتہاری شامل بوده اید؟ (نه)

۲. آیا مارید هنگام ساختن واسکت بمبگذاری انتہاری زخمی گردید؟ (نه)

در جریان مصاحبه کلمات مشتمله در فعالیتهای بمبگذاری این موضوع را روشن ساخت: طرح پلان بمبگذاری انتہاری، اشتراک در مجالس پلانگذاری، استخدام توسط طالبان یا القاعده تا در بمبگذاری انتہاری کارنماید، بصورت داوطلبانه کار کردن در بمبگذاری انتہاری، پول گرفتن در مقابل کارنمودن در بمبگذاری انتہاری، خریداری یا حاصل نمودن اجزای بمبگذاری انتہاری، یا تمویل نمودن بمبگذاری انتہاری، در تخنیک ساختن بمب های انتہاری آموزش یافته یا اشخاص دیگر را در تخنیک های ساختن بمب انتہاری تعلیم داده است.

متفرقه

روش موجوده BTIF: نا مطلوب، مایه رنجش، بی اطاعت

نمایشات ROI: هیچ

P.O.C این ارزیابی توسط دانیل زامبرانا، قاضی بخش ارزیابی محبوسین اجرا گردیده است.

د. سفارشات بورد بررسی جنگجویان دشمن
US9AF-002758DP رئیس (متلکی) فرزند FUN (متلکی)
POC: پوسته سرحدی، تنی، خوست

تاریخ دستگیری: اول ماه می ۲۰۰۶

خلاصه اجراءات: US9AF-002758DP توسط قوای پولیس خوست دستگیر و به تاریخ اول ماه می ۲۰۰۶ به قوای انتلاف تسلیم داده شد. شخص مذکور مظنون به بمبگذاری انتھاری و عضو تیم انتھار کننده میباشد. US9AF-002758DP در حال دستگیر گردید که کوشش مینمود تا از پوسته سرحدی عبور نماید به گمان اینکه از افغانستان فرار مینمود بعد اربنکه مواد منفلقه را ساخت و بنا بر انفجار تصادفی شریک جرم وی نیز زخمی گردید. این قصه ها متناقض اند و KPF عقیده دارد که ایشان مستقیماً در آن حملات انتھاری ارتباط دارند که در روز استقلال در خوست هنگام رسم گذشت رخ داد.

شواهد: در رابطه به شمولیت در تلاش های انتھاری، نتایج پولیگراف فریب را نشان داده است پذیرش یا انکار: انکار شمولیت در فعالیت های ترمرد
روش: BTIF: نا مطلوب، مایه رنجش، سرکش
ارزیابی موجوده: تهدید کم به US\CF \ قضیه جنایی کم ارزش

عکس محبوس توسط حقوق بشر برداشته شده است

ج. موافقتنامه منتشره گوانتانامو سال ۲۰۰۳

موافقتنامه

از آنجاییکه، در نتیجه حملات تیروورستی، ایالات متحده امریکا و همکاران ائتلافی آن با القاعده، یک سازمان تیروورستی بین المللی و طالبان درگیر برخورد مسلحانه میباشد، و

از آنجاییکه _____ منحیث دشمن جنگجو در جریان این برخورد مسلحانه محبوس گردید

امضا کننده ذیل _____ تعهد مینمایم که در شرایط ذیل دستگیر و یا محبوس نمیگردم:

- نامبرده به هیچ وجه با القاعده و حامیان وی یعنی طالبان ارتباط حاصل نمینماید،
- نامبرده در هیچ توطئه اشتراک نمینماید و فعالیتهای جنگجویانه را مرتکب نمیشود، و یا در مقابل ایالات متحده امریکا یا اتباع آن، یا در مقابل متحدین ایالات متحده امریکا یا اتباع این متحدین قذلم نمینماید،
- نامبرده در چنین کاری مصروف، مساعدت یا توطئه نمینماید که مرتکب اعمال تیرووریزم گردد یا بصورت آگاهانه اعمال نادرست را انجام دهد،

علاوتاً _____ موافقه مینماید که اگر وی شرایط فوق الذکر را برآورده نسازد وی شاید دفعتماً مطابق به قانون برخورد مسلحانه دستگیر خواهد شد،

با در نظر داشت این شرایط موافقه بعمل می آید که _____ ازین بیش توسط ایالات متحده امریکا محبوس نخواهد گردید، لکن اگر این شرایط را برآورده نسازد وی شاید دوباره مطابق به قانون برخورد مسلحانه محبوس خواهد گردید.

موافقتنامه به من قرائت گردید و من به محتویات آن فهمیدم.

امضا شده توسط _____ روز _____ ۲۰۰۳

_____ مقام رسمی امریکا

_____ امضای محبوسی که رها میگردد

_____ اسم چاپ شده محبوس

_____ شاهد

۲۰۰۳/۲۰/۱۱

موافقتنامه منتشره شماره

